

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Sister

genaamd

RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

LIEFDE EN WRAAK

15 cent.

No. 1215.

Ben jij het?! Je beste vrienden zouden je niet hebben herkend!

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van den ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegracht 72, AMSTERDAM.

Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

LIEFDE EN WRAAK

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

DE GEHEIMZINNIGE ZIEKTE.

Raffles en Brand waren zooeven teruggekeerd van een wandelrit door het voornaamste park van New York, dat zich uitstrekt van Broadway tot de 24ste Straat. Raffles had zich een paar dagen tevoren een paar goede rijpaarden aangeschaft, die gestald waren in een manege op slechts weinige honderden meters afstand gelegen van het Astor Hotel, waar zij sedert eenige weken hun verblijf hielden.

De bediende had de paarden in ontvangst genomen, Raffles had zijn prachtige schimmel nog eens liefkoozend op den fraai gebogen hals geklopt, en vervolgens waren de beide vrienden te voet naar hun hotel teruggekeerd.

Het was toen omstreeks elf uur in den morgen.

Er was tijdens den rit al weinig gesproken, en gedurende die korte wandeling evenmin. Brand had Raffles nu en dan van terzijde een onderzoekenden blik toegeworpen, hij had een paar malen een korte opmerking gemaakt en telkens een antwoord gekregen, dat zoo mogelijk nog korter was.

Het was duidelijk, dat de gedachten van Raffles bij geheel andere zaken waren, daarom zweeg Brand al zeer spoedig dan ook, bij zichzelf de opmerking makende, dat zijn trouwe

vriend verkeerde in een van die buien van neerslachtigheid, die hem somtijds overvielen en waaruit niets anders hem kon bevrijden dan de noodzakelijkheid, een of ander gevaarlijk avontuur tot een goed einde te brengen.

Zij hadden zich aanstonds naar hunne logeerkamers begeven, die aan elkander grensden, en met elkander in verbinding stonden door een tusschendeur, en zich ontdaan van hun rijkleeding.

En nu zaten zij tegenover elkander in het derde vertrek, dat zij gehuurd hadden, onder den naam van graaf Duncan en zijn secretaris Brand, rookten hunne cigarettten, wachtten op het uur van den lunch en zwegen in alle toonaarden.

Maar nu werd het Brand toch blijkbaar te machtig.

Hij stond op uit den gemakkelijken lagen stoel, waarin hij was neergevallen, wierp zijn cigaret in een aschbak, liep een paar maal in het vertrek heen en weer, en stond eindelijk met de handen in de zakken stil voor Raffles, die zich zelfs niet verroerd had en peinzend naar buiten staarde door het raam, waar niets anders te zien viel dan de blauwe lucht, en een hoekje van

het reusachtig Singergebouw met zijn 32 verdiepingen.

„Nu zou ik toch wel eens willen weten, Edward, waaraan je op dit oogenblik denkt,” begon de jongeman, niet zonder een tikje ongeduld in zijn stem. „Wij hebben anderhalf uur in het park gereden, waarbij ik de treurige ervaring moest opdoen, dat je bijna een bonne met kinderwagen en al onder den voet hebt gereden, en gedurende die negentig minuten heb je zeker nog geen woord per minuut gesproken. Wat scheelt er aan en waar denk je aan?”

„Ik denk erover, of het geen tijd wordt, met onze trouwe vliegmachine naar Londen terug te keeren!” antwoordde Raffles langzaam en zonder op te zien.

Brand stond hem een oogenblik met open mond aan te staren en barstte toen uit:

„Neem me niet kwalijk, maar dat is wel wat al te sterk! Het is nog geen drie weken geleden, dat ik je juist hetzelfde waagde voor te stellen, en toen was ik een dwaas; ik had geen ondernemingslust, ik deinsde terug voor den strijd tegen het „Kwade Oog”, kortom mijn voorstel verdiende geen ernstige overweging, en het werd zonder meer verworpen! En nu zou ik wel eens willen weten, wat er in die drie weken wel geschied kan zijn dat zulk een algeheelen ommekeer in je opvattingen heeft kunnen brengen!”

Raffles keek van zijn cigaret naar den vloer, van den vloer naar de klok en toen Brand recht in het gezicht.

„Er is weinig anders gebeurd, waarde Brand, dan waarop ik, alles wel beschouwd, van te voren had kunnen rekenen. Wij hebben ontdekt, wie de Moloch was, en al hadden wij zeker dien uitslag niet verwacht, die ontdekking behoorde toch bij het programma. Wij hebben uitgevonden, dat die gevreesde aanvoerder niemand anders was dan Sven Borne, de verloofde van Sigrid Kaldrup. En toen hebben wij nog een merkwaardige ontdekking gedaan, en dat was, dat die ongelukkige jongen zijns ondanks de aanvoerder is geweest van een bende misdadigers, zooals de wereld er nog nooit een aanschouwd heeft.”

„Ja, dat was zeker vreemd genoeg!” stemde Brand toe. „Het klinkt als een sprookje. Een half jaar geleden reed een jonge, gezonde, alleraardigste kerel op de vossenjacht uit. Bij het nemen van een hindernis stort hij met zijn paard, valt op zijn hoofd, en geneest! Slechts schijnbaar echter! Want onder zijn schedeldak ontwikkelt zich zeer snel onzichtbaar voor het scherpste doktersoog een abces, dat sterke drukking uit-

oefent op het gewichtigste deel van de hersens, en zoodoende zijn geheele gedachte-leven, zijn geheel bestaan als het ware wijzigt. Van een rustigen, charmanten knaap wordt hij een losbol eerst, een schavuit vervolgens, tenslotte een misdadiger! Hij gaat zijn meisje verwaarloozen, hij verwerft zich vrienden, die men in een fatsoenlijk gezelschap niet kan ontvangen, en per slot van rekening knoopt hij een zeer intieme kennis aan met een beruchte misdadigster, Bianca Kirilief, bijgenaamd het „meisje met de Blauwe Oogen”. Vanaf dat oogenblik valt hij hoe langer hoe dieper, en neemt ook zijn geheimzinnig dubbelleven een aanvang. Hij blijft het huis van Kaldrup bezoeken, en als men hem rustig in zijn jonggezellenwoning waant, trekt hij er bij nacht en ontij op uit, en bereidt inbraken, ontvoeringen, en dergelijke fraaie zaken voor. Niemand van de bende kent hem persoonlijk, behalve die vrouw, met wie hij een minnehandel heeft aangeknoopt, maar iedereen vreest hem alsof hij de baarlijke duivel in persoon was! En het hoogtepunt wordt bereikt, als hij tenslotte zijn eigen verloofde doet ontvoeren, en van haar vader een losprijs van een millioen dollar eischt.”

„Je verhaalt het daar even kort als duidelijk, Brand!” zeide Raffles goedkeurend, want zoo is het werkelijk gegaan. Ik zal daarin echter geen reden zien, plotseling den strijd tegen de bende te staken, als er nog niet meer was geschied! Moet ik je daar dan aan herinneren? Het is nog geen drie dagen geleden sedert ik het juweelenkistje van Sigrid Kaldrup plunderde!”

Brand keek hem een oogenblik vorschend aan en zeide toen zachtjes:

„Dus daarom?”

Raffles kwam met een ruk uit zijn stoel overeind, wierp met een driftig gebaar zijn cigaret weg, en zeide met een stem die even trilde:

„Waarom anders? Je noemt je mijn eenigen vriend, en ik moet je dat nog uitleggen? Besef je dan niet, wat het zeggen wil, de vrouw te bestelen die vertrouwen in je heeft gesteld, en die op je hulp rekt om haar te beschermen tegen de listen en lagen van een troep moordzuchtige schurken? Wist je niet, dat ze mij vriendschap toedroeg?”

„Ik wist heel goed, Edward, dat het meer was dan vriendschap,” zeide Brand, op denzelfden zachten toon. „Sigrid Kaldrup had je lief!”

„Het is goed, dat je in den verleden tijd praat, Brand!” riep Raffles uit. „Want dat is nu voorbij! Sven Borne zal genezen, hij is juist vanmorgen uit het gasthuis naar zijn eigen woning

overgebracht, en zijn zuster, een verpleegster en zijn bedienden zullen het overige wel doen. Het spreekt vanzelf dat Sigrid, diep gegriefd door zijn verontachtzaming, haar liefde voor hem heeft doen bekoelen en dat zij meer vriendschap is gaan opvatten voor den man, die haar heeft bijgestaan, toen haar leven gevaar liep. Haar leven en haar eer! Maar nu Borne de oude weer zal worden, nu zal zij zich ook weder tot hem wenden, gedeeltelijk gedreven door medelijden!"

"Om het voorgoed uit te maken," antwoordde Raffles kortaf.

"Ik kreeg den indruk, dat haar vader vreesde, dat haar vriendschap voor mij, voor een man die buiten de wet staat, een vogelvrij verklaarde, een paria, noodlottige gevolgen zou kunnen hebben. Ik zeide hem, dat hij die vrees ter zijde kon stellen, en door haar te bestelen, meende ik de beste wijze te hebben gevonden, iederen band tusschen ons voor goed te verbreken."

Raffles was weer gaan zitten, en staarde uit het raam met een uitdrukking op zijn gelaat die Brand er nog maar zelden op gezien had. Het was een mengeling van smart en zelfbespotting.

Hij trad op Raffles toe, legde hem de hand op den schouder, en zeide op ontroerden toon:

"Ik geloof dat ik het nu beter ga begrijpen! Het kwam dus niet alleen van — haar kant! Dan heb je wel erg moeten lijden, Edward!"

Raffles zat even in gebukte houding neer, het voorhoofd in de hand steunend, en zeide toen, als sprak hij tot zichzelf:

"Zij is, geloof ik, de eenige vrouw geweest, die ik ooit werkelijk heb liefgehad! Er zijn er geweest, voor wie ik vriendschap gevoelde, hoogachting, een enkele maal hartstocht, maar Sigrid Kaldrup vereenigde in zichzelf alle goede eigenschappen, die ik steeds in een vrouw heb bewonderd, zonder ze ooit in een en dezelfde persoon aan te treffen!"

"Maar als dat zoo is, Edward, terwijl je wist dat zij jou ook liefhad, waarom dan niet een einde gemaakt aan je avontuurlijk leven, en rust en vrede gezocht aan haar zijde?"

Raffles gaf niet aanstonds antwoord, maar schudde langzaam het hoofd, den blik nog altijd naar den vloer gewend.

"Het kon niet! Ik wist dat zij ja gezegd zou hebben als ik haar gevraagd had, en toch mocht ik van die wetenschap geen misbruik maken. Haar liefde was samengesteld uit spijtigheid, uit behoefte aan romantiek, uit dankbaarheid, wellicht ook uit een weinig bewondering, en vriendschap, en toch, wie weet wat er nog gebeurd zou

zijn, als niet op dien noodlottigen avond, toen ik haar zou gaan bestelen, toen ik door een toeval den Moloch ontdekte in het huis van haar vader, alles als een zeepbel uiteenbarstte! Je herinnert je wel wat er geschiedde. Ik beluisterde een gesprek tusschen Sigrid en Sven Borne. Zij twistten met elkander, en zij gaf hem zijn woord terug. Ik hoorde zijn lach, denzelfden lach, dien ik onder andere omstandigheden uit den mond van den Moloch had gehoord, en eindelijk wist ik, hoe ongelooflijk het ook klonk, dat ik den bende-aanvoerder ontdekt had! Ik sloeg hem neer, hij viel met het hoofd op den ijzeren rand van een palmkuip in de serre, waar dat gesprek plaats had, tijdens de soiree in het huis van haar vader, ik zelf wilde hem verbinden, ik vond het abces, en ik begreep den samenhang! Alles wat raadselachtig had geschenen in het leven van den jongen Zweed, dat zoo plotseling veranderd was, werd opgehelderd door die enkele woekering van weefsels in de hersenen, niet grooter dan een erwten en die ik met gemak een uur later kon verwijderen!"

"En met dat abces, Edward, heb je tegelijkertijd je hart uitgesneden!" zeide Brand zachtjes. "Je hebt hem genezen, en hij zal weer de oude worden."

"Daarmee wil je toch niet zeggen dat ik anders had moeten handelen!" riep Raffles uit, opnieuw opspringend. "Was het soms al niet mijn plicht dien ongelukkige te redden? Ik begreep toen reeds, wat de gevolgen moesten zijn van die genezing, maar wie zou onder die omstandigheden een seconde hebben durven aarzelen?"

Geruimen tijd bleef het stil in het vertrek.

Brand had zich een versche sigaret opgestoken, en liep heen en weer, terwijl hij blijkbaar met moeite zijn ontroering verborg.

Toen hij weer voor Raffles stil stond, keek hij hem ernstig aan, en zeide:

"Ik geloof dat ik nu je wensch begrijp, om heen te gaan, Edward! Maar nu ben ik het, die zegt: Het is plicht om te blijven! Ja, zelfs nu meer dan ooit! Want al is nu de Moloch van het tooneel verdwenen, door genezing van Sven Borne, de bende van het „Kwade Oog" bestaat helaas nog, en jij zelf zult wel niet zoo naïef zijn, te gelooven, dat zij thans iedere poging zal staken, om een van de beide Kaldrups of zoo mogelijk beiden in haar macht te krijgen! Het prestige van de bende heeft in de laatste maanden een geduchten knauw gekregen, en het is voor haar van het grootste belang, dat geheel New-York voor haar blijft sidderen. Er

is echter nog meer. Al hebben wij het zoo geheim mogelijk trachten te houden, op de een of andere wijze is die vreemde geschiedenis van Sven Borne toch tot de bladen doorgedrongen, die er zich onmiddellijk op geworpen hebben, als een tijger op zijn prooi, en er vele kolommen aan gewijd hebben. Het is nu dus alom bekend, wie de Moloch was, en de kans is zelfs heel groot dat de rechtbank er zich nog mee zal bemoeien, al zou geen enkele rechter Borne durven veroordeelen om iets, waaraan hij part noch deel heeft gehad, als je het goed beschouwt en dat daarenboven uiterst moeilijk te bewijzen zal zijn, daar geen enkel lid van de bende, den Moloch anders heeft gezien dan zoodanig vermomd met een hoofdkap, dat hij volkomen onkenbaar was, allen, op een na, en die eene is Bianca Kirilef. Zij zit op het oogenblik achter slot en grendel."

"Wat bedoel je met dat alles, Brand?"

"Alleen dit, dat je aanwezigheid hier meer dan ooit vereischt wordt! Want niet alleen is Sven Borne nog ernstig ziek, en loopt Sigrid Kaldrup gevaar, maar als ik behoorde tot de Kapiteins van de bende, dan zou mijn eerste werk zijn, te beletten, dat de Moloch, die natuurlijk alle geheimen kent, daar hij zelf de aanvoerder was, ze wereldkundig zal maken, nu hij genezen is, en daardoor het genootschap van het „Kwade Oog" zulk een zwaren slag zal toebrengen, dat het zich misschien er nimmer meer van herstelt."

"Waarde Brand, ik acht het zeer onwaarschijnlijk, hoewel niet geheel en al onmogelijk, dat Sven Borne zich ook maar het geringste herinnert van alles wat er gedurende de laatste zes maanden, na zijn val van het paard, met hem is voorgevallen!"

"Dat is jouw meening, Edward, maar dat weten de leden van de bende niet! Die moeten wel blijven vreezen, dat Borne een boekje over hen zal open doen, en dat er klappen zullen vallen, zoodra hij begint te spreken. De geneesheeren hebben zelve nog niet kunnen verklaren of hij zich nog iets herinnert uit den tijd, toen hij de bende aanvoerde, zonder zich ooit zelf te vertoonen, en — zij zullen het zekere voor het onzekere willen nemen!"

"Wat wil je daarmee zeggen?"

"Niet anders, dan dat de ellendelingen zullen pogen, hem voor altijd het zwijgen op te leggen!"

Weer bleef het even stil. Brand merkte aan de gezichtsuitdrukking van Raffles, dat dit

argument niet zonder uitwerking op hem was gebleven. Deze was voor het raam gaan staan, en keek nu naar beneden, naar het gekrioel van de menigte in de 14de Straat, waar het op dat oogenblik zeer druk was, want juist liepen de reusachtige kantoorgebouwen leeg, en een stroom van duizenden klerken, arbeidsters en beambten, gudste uit de breede deuren, zooals een bijenzwerm den korf verlaat.

De kamers van de beide vrienden bevonden zich op de achtste verdieping, en al die duizenden, gehaaste personen leken op die hoogte niet grooter dan poppen, waartusschen door de auto's, bussen en taxi's als stukjes speelgoed heen-schoven.

Maar eensklaps wendde Raffles het hoofd om naar de deur, en luisterde scherp toe.

Over de breede gang draafde een van die krantenjongens, die elk hotel in en uitloopen, zoodra er iets bijzonders is gebeurd, en hij hoorde hem iets schreeuwen, dat aanstonds zijn aandacht trok.

Hij liep haastig naar de deur, trok ze open, en floot den krantenjongen, die dadelijk op zijn schreden terugkeerde.

Hij kocht een nummer van de „World", gaf den jongen een geldstuk, en keek haastig het blad in.

"Wat zoek je?" vroeg Brand nieuwsgierig. Raffles gaf geen antwoord.

Hij scheen met groote aandacht iets te lezen, en zijn gelaat stond ernstig, toen hij na eenige oogenblikken het blad liet zakken.

Toen zeide hij lakoniek:

"Ikben van plan veranderd, Brand. Als je het goed vindt, zullen wij nog niet naar Londen terugkeeren, en hier blijven!"

"Zoo mag ik het hooren!" riep Brand verheugd uit. „De strijd tegen de bende is nog niet volstreden, en wij zijn dus verplicht op onze post te blijven! Maar mag ik weten, wat je zoo plotseling van inzicht heeft doen veranderen?"

"Dat zal ik je zeggen! Ik hoorde den krantenjongen iets roepen, dat van vrij groot belang is, en dat mijn aanwezigheid hier noodzakelijk maakt zoolang Sven Borne niet zelf genoegzaam hersteld is om het meisje te beschermen, dat zijn vrouw moet worden. In den afgelopen nacht is Bianca Kirilef met behulp van medeplichtigen uit de gevangenis ontsnapt, en tot dusverre heeft de politie geen spoor van haar weten te ontdekken!"

TWEEDE HOOFDSTUK.

EEN BEZOEK.

Dien middag omstreeks vier uur, lag Sven Borne droomerig in zijn groot, witgelakt ledikant in zijn vrij eenvoudige slaapkamer, en keek naar de zoldering, denkende aan allerlei dingen, die hem blijkbaar zeer aangenaam bezighielden, want er speelde een zwakke glimlach om zijn nog bleeke lippen.

Hij had een verband om het hoofd, dat bijna den geheelen schedel bedekte, en zijn handen lagen op het dek en plukten doelloos aan het helder witte laken.

Plotseling keek hij verschrikt terzijde, want eensklaps klonk naast hem een stem, die op den natuurlijksten toon van de wereld zeide:

„Het is niet goed, mijnheer Borne, dat u zoo geheel alleen blijft liggen, ik zou liever zien, dat er steeds iemand bij u in de kamer was, uw oude butler, die u reeds als knaap heeft gekend, uw zuster, of de verpleegster!”

De zieke had zeer verbaasd toegeluisterd, en keek nu met open mond naar den bezoeker, een man van rijzigen lichaamsbouw, met een keurig vierkant gesneden baard naar de Fransche mode, diep zwart van kleur, evenals het kleine, koket opgestreken kneveltje. Hij had een fijnbesneden olijfkleurig gelaat, dichte, zwarte wenkbrauwen, en hij droeg een lorgnet in gouden montuur.

Hoewel ook zijn hoofdhaar nog heel zwart was, vertoonde zijn schedel toch reeds een groote, kale plek, die er op leek te wijzen, dat de kleur van zijn haar niet uitsluitend aan de natuur toe te schrijven was.

Hij was uiterst elegant gekleed, een tikje verwijfd zelfs, en hij stond daar niet ver van de deur met zijn glimmenden hoogen hoed in de hand.

„Mag men weten, mijnheer...” stotterde Borne verwonderd.

„Gij wilt zeker weten, wie ik ben?” viel de bezoeker hem glimlachend in de rede. „Dat zal ik u aanstonds wel zeggen!”

„Maar voor den drommel, hoe zijt gij hier binnengekomen?”

„Dat is, als ik het eens zoo noemen mag, een beroepsgeheim, waarde heer,” antwoordde de bezoeker met denzelfden hoffelijken glimlach.

„Heeft niemand u dan tegengehouden? Ik mag eigenlijk nog geen bezoekers ontvangen!”

„Men houdt mij niet zoo gemakkelijk tegen, mijnheer Borne! Waar ik binnen wil gaan, daar ga ik ook binnen, dat is zoo mijn gewoonte.”

„Maar wat wilt gij eigenlijk van mij? Ik ken u volstrekt niet!”

„Gij kent mij integendeel heel goed, dat zal u spoedig genoeg blijken! En wat ik van u wil? Ik kom u waarschuwen, niets anders!”

„Mij waarschuwen? Waarvoor dan? Dreigt mij een gevaar?”

„Een zeer groot gevaar moet ik vreezen, mijnheer Borne! Gij zult mij moeten veroorloven, al ware het slechts een kwartier, met u te spreken, en wel onder vier oogen, want wat wij elkander te zeggen hebben, moet onder ons blijven!”

Borne zette groote oogen op, en deed blijkbaar de grootste moeite, zich zijnen bezoeker te herinneren, zonder dat hij daarin kon slagen.

Maar de ander, die blijkbaar deze poging wel gezien had, trad haastig naar het bed toe, en zeide, terwijl hij den pols van den zieke greep:

„Span uw hersens vooral niet te veel in! Gij zult dadelijk tevreden gesteld worden. De pols is gelukkig zeer rustig, en gij zult wel een kleinen schok kunnen verduren, denk ik.”

De zwartgebaarde heer liet den pols weder los, sloop zonder eenig leven te maken naar de gangdeur, opende ze met een snelle beweging, en keek naar buiten.

Hij sloot de deur weder, en verrichtte hetzelfde bij een tusschendeur, die naar een werk-kamer bleek te voeren.

Toen hij ook deze weder gesloten had, scheen hij pas gerustgesteld te zijn.

Hij legde rustig hoed en wandelstok op een kleine tafel, en zeide onder het uittrekken van

zijn handschoenen, heel zacht, en terwijl hij den zieke glimlachend bleef aanzien:

„Gij moet mij deze voorzorgsmaatregelen niet kwalijk nemen, mijnheer Borne. Ziet gij, er wordt meer op mij gelet, dan mij wel aangenaam is, en ik moet wat voorzichtig zijn. Dat gaat zoover, dat ik wel verplicht ben, mij te vermommen en onkenbaar te maken, zelfs voor hen, die ik onder mijn vrienden meen te mogen rangschikken, al zouden zij misschien zelve tegen die promotie eenig bezwaar maken. Ik ben John Raffles.”

Borne wilde zich een weinig oprichten, om den ander verstomd van verbazing aan te zien, maar Raffles hief met een waarschuwend gebaar zijn hand op en zeide haastig:

„Beweeg u niet te veel! Hoe minder gij uw hoofd van plaats doet veranderen, hoe beter het voor u is, en hoe spoediger gij zult herstellen. Ik ben Raffles, en ik ben hier gekomen, niet alleen om u te waarschuwen, maar ook om u eenige inlichtingen te vragen, die van groote waarde voor mij zijn, tenminste dat hoop ik, want het is nog volstrekt niet zeker, dat gij ze mij wel zult kunnen geven! Laten wij maar met het onaangenaamste deel beginnen, als gij het goedvindt!”

„Maar waarvoor wilt gij mij waarschuwen?” vroeg Borne verwonderd, „neem mij niet kwalijk dat ik die vraag herhaal!”

„Ik kom u waarschuwen tegen... Bianca Kirilef!”

Raffles had bij het noemen van dien naam Borne strak aangekeken.

Maar zijn scherp oog onthulde hem aanstonds, dat die naam den gewonde volstrekt niets zeide.

Het was dus al dadelijk duidelijk, dat men, zooals Raffles ook wel vermoed had, den zieke iedere lezing van eenig dagblad ten strengste verboden had.

Maar nog iets anders was even helder. Raffles wist dat Sigrid Kaldrup reeds een paar maal in gezelschap van haren vader een bezoek aan den zieke had gebracht. En ook zij had dus den naam van het „meisje met de Blauwe Oogen” niet genoemd.

Dit was de eerste teleurstelling voor Raffles, want in zijn binnenste had hij gehoopt, dat juist het noemen van dien naam herinneringen zou wekken in de hersens van den gewonde, die voor hem van nut zouden zijn in den ongelijken strijd tegen de bende.

Toen Borne hem slechts verwonderd bleef aan-

zien, zonder een woord te spreken, hernam Raffles:

„Die naam zegt u dus niets?”

„Niet het minste! Voor zoover ik weet, hoor ik hem vandaag voor het eerst. Wat is dat voor een vrouw? Waarom is zij mij vijandig gezind?”

Alvorens te antwoorden trad Raffles dicht voor het bed, en beschouwde den zieke nogmaals met de grootste aandacht.

De oogen stonden tamelijk helder, en het was duidelijk dat de jongeman het volledig gebruik van al zijn geestvermogens had herwonnen, en dat hij alleen nog maar een weinig zwak was, door het geleden bloedverlies en de gevolgen van de operatie, die Raffles op hem had toegepast, en die zulke wonderbaarlijke onvoorziene gevolgen had gehad. En hij besloot het te wagen, en den jongen man op de hoogte te brengen van al die zaken, die hem wel bijzonder vreemd moesten voorkomen.

Eenmaal zou het toch moeten geschieden, en Raffles achtte het beter dat hij de man zou zijn, die de zaak op zich nam, Borne in te lichten.

Trouwens het ongeduld dat de zieke blijkbaar aan den dag legde, moest bevredigd worden, want zijn toestand veroorloofde niet, hem te laten nadenken en zoeken naar een oplossing.

Voor alle dingen was het dus beter, hem op de hoogte te brengen.

Raffles trok een stoel naar zich toe, ging naast het bed zitten, en boog zich zoover voorover, dat hij, fluisterend sprekend, door den zieke kon worden verstaan.

„Hebt gij u wel eens afgevraagd, waaraan uw verwonding eigenlijk te danken is?” begon hij, Borne strak aanziende.

„Men heeft mij gezegd, dat ik een zwaren val heb gedaan, maar ik kan u verzekeren, dat ik mij daarvan niet het allergeingste herinner!”

„Dat is niet zoo verwonderlijk! Gij zijt inderdaad gevallen, in de serre van het huis van uw aanstaanden schoonvader, mijnheer Kaldrup.”

„Maar hoe is zoo iets mogelijk!” riep Borne verwonderd uit. „Hoe kwam het dat ik viel?”

„Heel eenvoudig — ik sloeg u neer!” antwoordde Raffles rustig.

„Gij?” riep Borne ten hoogste verbaasd en op een toon van ongeloof uit. „Dat zult gij toch zeker wel niet meenen?”

„Ik meen het in vollen ernst, ik sloeg u neer, omdat gij het verdiendet! Neen, zoek maar niet, ik zal u aanstonds tevreden stellen, en uw vragen voorkomen! Ik moest wel zoo tegen u optreden, want ik zag u aan voor den Moloch!”

Borne richtte het hoofd een weinig op om

Raffles beter te kunnen aanzien, en toen vroeg hij langzaam:

„Voor den aanvoerder van de Bende? Voor dien geheimzinnigen misdadiger, die maanden lang vruchteloos werd gezocht, en tegen wien gij een strijd hadt aangebonden, die hopeloos leek?”

„Ja.”

„En hoe kwaamt gij wel op dat onzinnige denkbeeld?”

„Het was volstrekt niet zoo onzinnig als gij wel denkt!” antwoordde Raffles langzaam. „En nu zult gij u op iets heel merkwaardigs moeten voorbereiden, Sven Borne, op iets fantastisch, dat oorspronkelijk ontsproot aan het brein van een romanschrijver — ik hield u voor den Moloch, omdat u dat ook inderdaad een half jaar geweest zijt. . . .”

Het gelaat van Borne kleurde zich een oogenblik donkerrood, en zijn trekken kregen een toornige uitdrukking.

„Niemand beter dan ik, John Raffles, weet wat gij gedaan hebt voor de vrouw, die ik liefheb boven alles ter wereld — maar ik kan niet toelaten dat gij op die wijze den spot met mij drijft; dat zou ik zelfs van mijn beste vrienden niet kunnen dulden!”

„En daaronder mag ik mij natuurlijk niet rekenen,” merkte Raffles ironisch op, „dat is zeer begrijpelijk. Maar laat ik u dan zeggen, mijnheer Borne dat spot mij verre is! Een half jaar geleden zijt gij van uw paard gevallen tijdens een jacht, herinnert gij u dat?”

„Ik herinner het mij, al is het dan flauw!”

„Gij hebt een inwendige wonde opgedaan, behalve wat uitwendige builen en schrammen, en — binnen de hersens vormde zich een abces, dat steeds groeide, steeds meer drukking uitoefende — en dat in die hersenen een verandering heeft teweeggebracht, waarvan gij zelf niet het minst besef kondet hebben.”

En het was alsof Borne, die nu zeer bleek was geworden, den spreker de woorden met geweld uit den mond wilde trekken. Hij staarde Raffles angstig aan, vrezend voor wat er zou komen, en toch niet in staat, te gelooven aan dat wonderbaarlijke, afschuwelijke!

Raffles had zijn pols gegrepen, overtuigde zich, datdieniet al te snel klopte en ging toen voort, den ander als het ware met zijn blik tot kalmte dwingend:

„Ik zal kort zijn. Gij zijt van Sven Borne, dien gij waart, overgegaan in een geheel ander individu, dat in alles zijn tegendeel was, een schurk zonder het minste geweten, begaafd met buitengewone schranderheid, en — die de leider is

geworden van de bende van het „Kwade Oog”.

Borne liet zich in de kussens terugvallen en stamelde ontdaan:

„Ik kan het niet gelooven. . . . het is te verschrikkelijk! Bestaan dergelijke dingen dan?”

„Zij komen voor, Sven Borne, maar gelukkig heel zeldzaam!” antwoordde Raffles ernstig.

„Uw geval was al heel merkwaardig, en men zou heel ver moeten teruggaan in de medische geschiedenis om een soortgelijk geval van persoonsverdobbeling te kunnen aanwijzen. Maar het feit staat vast — daaraan valt niet te twifelen. Ik kan u echter verzekeren dat er geen rechter ter wereld te vinden is, die u zou durven veroordeelen, welke misdaad gij ook zoudt hebben bedreven, en het onderzoek heeft gelukkig tot dusverre althans reeds aan den dag gebracht, dat gij zelf geen bloedige misdaden hebt gepleegd. Alles geschiedde op uw aanwijzing, zonder dat gij daar zelf in de ware beteekenis eenig aandeel aan had. Sven Borne wist er niets van, alleen de Moloch handelde en in uw lichaam had zich als het ware een vreemde geest gedrongen die u overheerschte, en in dat lichaam als een meester optrad.”

Borne lag een oogenblik doodstil met gesloten oogen, toen vroeg hij nauwelijks hoorbaar:

„Weet zij het — weet Sigrid het?”

„Ja!” antwoordde Raffles bijna even zacht.

„Dat was onvermijdelijk. Zij was er bij toen dat voorval in de serre plaats greep. Zij gaf u toen uw woord terug, want gij zult zelf wel begrijpen, dat gij zeer veranderd waart, en niet in uw voordeel! En nu kom ik aan het ergste. Sigrid Kaldrup hoorde van uw losbandig leven, en tenslotte kwam het uit, dat de vrouw die ik zooeven noemde. . . . uw minnares was!”

„Ja, dat is het ergste!” zeide Borne zonder de oogen op te slaan, „ik wist wel dat dit nu zou komen. Wat moet zij geleden hebben, mijn arm meisje! Ik zal een heel leven noodig hebben, om het weer goed te maken. Wat was dat voor een vrouw? Hoe had ik haar leeren kennen?”

„Zij was een beruchte hotelrat, die reeds door heel Europa gezworven heeft, en onder meer betrokken was bij den opzienbarenden diamanten diefstal in het Hotel des Anglais te Caïro. Zij is een helleveeg, maar buitengewoon schoon, en daarom in dubbelen zin gevaarlijk!”

„Is zij — gearresteerd?” vroeg Borne toonloos.

„Geweest! Men heeft haar opgesloten. In den afgelopen nacht wist zij uit de gevangenis te ontsnappen! En daarom juist kwam ik u waarschuwen.”

„Haat die vrouw mij nu?”

„Dat is mij onbekend! Het is best mogelijk van niet! Maar het zou mij niets verwonderen, als zij poogde zich met u in verbinding te stellen!”

„Met welk doel?”

„Om zich zekerheid te verschaffen. Zij zal willen weten, waaraan zij toe is. Uw geval is zorgvuldig geheim gehouden voor de buitenwereld, maar dat gold voor haar natuurlijk niet, want zij was de eenige van de bende, die den Moloch van aangezicht tot aangezicht gezien had! Zij moest natuurlijk vreezen, dat gij geheimen zult verraden, nu gij weder zijt teruggekeerd tot uw vroegeren staat.”

„Hoe kan ik iets verraden, nu ik zelf niets weet?” riep Borne uit.

„Maar dat is haar immers onbekend! Zij tast in het duister, en zij zal juist klaarheid willen scheppen! Zij moet weten hoe zij tegenover u staat!”

Borne wreef zich even met de hand over het voorhoofd, en het was duidelijk dat hij zich inspande, om den verwarden toestand zoo goed mogelijk te begrijpen.

Toen zeide hij, Raffles doordringend aanziende:

„Die vrouw zal het toch niet wagen, tot mij door te dringen?”

„In ieder geval zal zij heel wat gevaren durven loopen om zich zekerheid te verschaffen,” antwoordde Raffles hem. „Er staat voor haar heel wat op het spel. Zij weet volstrekt niet of gij u iets herinnert, ja zij weet zelfs niets van alles wat er gebeurd is, na uw val in de serre, en misschien hoopt zij wel, in u denzelfden aanvoerder weer aan te treffen, daar zij misschien in de meening verkeert, dat gij alleen maar ernstig

ziek zijt geworden. Hoe het ook zij, zij zal er alles op wagen om met u te kunnen spreken.”

„Maar nu gij dit weet — zult gij de politie waarschuwen en het beletten?” vroeg Borne, terwijl hij Raffles aandachtig aankeek.

Deze was opgestaan, keek een oogenblik glimlachend op den gewonde neer, en antwoordde toen:

„Eigenlijk had ik iets anders verzonnen! Ik zou er niet veel bij winnen als de politie die vrouw zonder meer arresteerde! Zij kan mij van veel nut zijn, als zij voorloopig op vrije voeten blijft. Gij hebt immers toch wel eens gehoord van 't loodsvischje dat voor den haai uitzwemt, en het monster als het ware den weg wijst naar den buit? Welnu op dezelfde wijze hoop ik van de diensten van Bianca Kirilef gebruik te maken, buiten haar eigen weten natuurlijk — al zou ik mijzelf niet graag met een haai vergelijken, — want weet het wel, nog altijd bestaat de Bende van het Kwade Oog en wij mogen ons niet in slaap laten wiegen! Want bij die heeren geldt het ook: „de Moloch is dood — leve de Moloch!” en nu verlaat ik u, al zal het niet voor langen tijd zijn, want gij hebt nu zeker rust noodig.”

„Dat zou ik meenen,” zeide Borne met een flauwen glimlach! „Ik heb heel wat te verwerken, dat verzeker ik u! Het klinkt mij nog altijd als een fantastisch verhaal in de ooren, en ik kan mij nog volstrekt niet wennen aan het denkbeeld dat ik, Sven Borne, de verloofde van Sigrid Kaldrup, zes maanden lang in de huid heb gestoken van een gevaarlijken bandiet, zonder het zelf te weten, en dat die bandiet plotseling weder van het tooneel is verdwenen, slechts een ledige ruimte achter zich latende!”

PIRATE
VIRGINIA CIGARETTES

DERDE HOOFDSTUK.

HET WAAGSTUK VAN BIANCA KIRILEF.

Het was denzelfden nacht omstreeks één uur, toen een lenige gedaante met de behendigheid van een kat, klauterde over den tamelijk hoogen muur, die voor een deel den tuin omgaf, behoorende bij het groote huis, waar Sven Borne zijn kamers had.

Het was Bianca Kirilef.

Zooals zij menigmaal deed bij ondernemingen van denzelfden aard, had zij haar vrouwenkleeding afgelegd, en zich gestoken in mannen-gewaad. Zij droeg een goedsittend chauffeurs-uniform, met geheel lederen beenkappen, en een platte pet op het hoofd.

Het prachtige, lange haar, dat zij nooit had willen afknippen, was weggestopt onder een voortreffelijk gemaakte pruik van sluik, ros-blond haar.

Zij was boven op den muur geklauterd met behulp van een kort laddertje, dat zij nu behendig met de punt van haar voet naar zich toe trok, zoodra zij boven zat.

Zij wierp het voorwerp in de zachte aarde van een bloembed, en sprong toen zelf van den muur.

Het was duidelijk te merken, dat zij de omgeving uitstekend kende, en hier meermalen was geweest, want zij aarzelde geen oogenblik, maar liep over den grasrand van een der smalle grintpaden, en bereikte na eenige oogenblikken den achterkant van het groote huis. Daar stond ze een oogenblik ingespannen te luisteren, en pas toen zij volstrekt niets hoorde dat haar kon verontrusten, haalde zij een koperen sleutel uit haar zak, van een eigenaardigen vorm, stak dien in het slot van de achterdeur, en opende die zonder eenig leven te maken.

Zij trad binnen en deed de deur weer heel voorzichtig achter zich dicht. En nu bleek opnieuw hoe goed zij het huis moest kennen, want ofschoon het in de gang stikdonker was, vond zij niettemin binnen enkele seconden het begin van de achtertrap die naar boven voerde,

en die gewoonlijk alleen door de bedienden gebruikt werd.

Toen zij op de eerste verdieping van het huis stond, luisterde zij, stak haar hand in den zak, haalde er een kleine browning uit, overtuigde zich dat het wapen geladen was, liet het weer wegglijden, en mompelde bij zichzelf:

„Het is wel niet waarschijnlijk dat ik je zal noodig hebben, maar men kan toch nooit weten! En nu zullen wij eens zien wat deze kleine nachtelijke tocht ons oplevert! Binnen een paar oogenblikken zal ik weten, of hetgeen Williams mij vertelde een sprookje is of de waarheid! Ik kan het nog altijd niet gelooven!”

Zij beklom nog een trap, luisterde en kwam tot de slotsom dat alles in huis doodstil was, en ging nog altijd op den tast een tamelijk breede gang in, tot zij stilstond voor een hooge, gebeeldhouwde deur.

Zij bukte zich, bracht het oog voor het sleutelgat, en bleef zoo eenige oogenblikken naar binnen turen. Zij zag in een slechts matig verlicht vertrek, alleen maar verhelderd door het zwakke schijnsel van een nachtlampje, en in het midden waarvan de verpleegster gezeten was in een gemakkelijken leunstoel.

De vrouw was zeker vermoeid, en sliep, het hoofd een weinig terzijde geneigd, en nu en dan in haar slaap zachtjes mompelend.

Reeds daaruit bleek dat de toestand van den gewonde aanzienlijk verbeterd moest zijn.

De voortdurende nabijheid van de verpleegster was blijkbaar niet meer noodig.

Bianca kon een klein stukje zien van de tusschendeur, die naar de slaapkamer voerde van Borne, maar het was haar onmogelijk, waar te nemen of die deur open of dicht was. Zij vatte heel voorzichtig de kruk van de deur, die zich, zooals zij trouwens wel verwacht had, heel gemakkelijk liet openen.

Zij bleef een oogenblik bij de deur staan, na ze weer te hebben gesloten, met de kolf van

haar browning in de vuist geklemd en op alles voorbereid.

De verpleegster was blijkbaar zeer vermoeid en sliep rustig door.

Voor een oogenblik speelde een wrang glimlachje om de mooie lippen van den zoogenaamden chauffeur.

De browning nog steeds omklemd houdend, nam zij met de linkerhand een kleinen flacon van groen, geslepen kristal uit den zak, trad vlak naast den stoel waarin de verpleegster sliep, nam den stop van den flacon, en hield die een oogenblik met afgewend gelaat onder den enus van de slapende vrouw.

De uitwerking van de bedwelmende stof liet zich bijna onmiddellijk gevoelen.

Het hoofd van de slapende viel nog wat meer terzij, en de arm die op de stoelleuning had gelegen, viel slap langs het lichaam neer, schommelde nog even heen en weer, en bleef toen roerloos afhangen.

Bianca deed haastig den stop weder op den flacon, en keek een oogenblik neer op de roerlooze gedaante van de vrouw, met een glans van zegepraal in de blauwe oogen.

Zij bleef bijna vijf minuten wachten, en toen het leek alsof de ademhaling van de verpleegster had opgehouden, mompelde de indringster zachtjes voor zich heen:

„Het is een uitstekend middel, en het heeft nog niets van zijn kracht verloren! Dat is ook geen wonder, want Borne heeft het zelf gemaakt!”

Zij borg den flacon weer op, sloop op de teenen naar de tusschendeur, die op een kier bleek te staan, duwde ze voorzichtig wat verder open, en trad een volkomen donker vertrek binnen.

Zij behoefde geen seconde te zoeken om dadelijk den schakelaar te vinden, en de slaapkamer was helder verlicht.

Even bleef ze oogknippend staan, maar zodra haar oogen aan het heldere licht gewend waren, keek zij naar het groote, witte ledikant van gelakt ijzer, dat in het midden tegen een der kamerwanden geplaatst was.

Daar lag Sven Borne en scheen rustig te slapen.

Hij lag op zijn rug uitgestrekt en het schijnsel van de lamp bestraalde zijn bleek, regelmatig, knap gezicht.

Vele minuten lang bleef zij naar hem kijken, zonder zich te verroeren, en toen kwam zij stap voor stap naderbij, tot zij voor het bed stil stond, de handen in de zijde gesteund, de browning nog altijd in de vuist.

Het was alsof zij aan dat stille, witte gelaat met de gesloten oogen het geheim wilde ont-rukken, dat achter dat hooge voorhoofd verborgen was, en dat voor haar misschien leven of dood betekende, — vrijheid of langdurige, misschien wel levenslange celstraf.

Sprak die man, zeide hij de waarheid, verhaalde hij, wat er geschied was, dan was zij verloren, want hij wist dingen, die niemand anders van de bende wist.

En eensklaps kwam de hartstocht weder boven, die zij steeds gekoesterd had voor dezen man, dien zij langen tijd als een halfgod had vereerd en aangebeden.

Zij boog zich behoedzaam over den slapende heen, en kustte hem op den mond.

Bijna onmiddellijk werd Sven Borne wakker.

Hij scheen eenigen tijd noodig te hebben om zich met de werkelijkheid vertrouwd te maken, richtte zich op een elleboog een weinig op, en keek zeer verbaasd naar de vrouw, die weer een stap was teruggetreden, en nu met een raadselachtigen glimlach op hem neerzag.

„Bianca!” stamelde hij toen fluisterend, „ben jij het? Droom of waak ik?”

Er voer een schok van vreugde door de leden van de misdadige vrouw.

Hij had haar dus in ieder geval herkend! Hij wist wie zij was — in zijn geest heerschte geen duisternis.

„Ik ben het!” zeide zij, zich opnieuw over hem heenbuigend. „Ik ben zoo blij dat je mij herkend hebt, Sven. Ben je niet verwonderd mij te zien?”

„Meer dan verwonderd! Hoe ben je hier binnengekomen?”

„Maar vergeet je dan heelemaal, dat ik den sleutel van de achterdeur nog had?” zeide Bianca verwonderd.

„Ik heb heel wat vergeten!” antwoordde Borne op vagen toon, terwijl hij zich over het voorhoofd streek.

Even vertoonde zich een rimpel in het gladde voorhoofd van Bianca Kirilef, toen zij hernam:

„Ik hoop dat dat niet met alle dingen het geval is, Sven! Er is veel wat je mijnentwege kunt vergeten! Maar niet de hoofdzaak!”

„En wat is dat?” vroeg Borne glimlachend.

„Dat wij bij elkander hooren, en dat geen dood of duivel ons van elkander kan scheiden!”

Borne scheen de opmerking niet eens gehoord te hebben, want hij liet zijn blikken dwa-len over haar gestalte, en ging weer voort:

„Wat betekent die maskerade eigenlijk? Wat kom je hier doen? Hoe ben je binnenge-

komen? Wat moet die browning eigenlijk?"

„Heel wat vragen opeens, lieve jongen!" antwoordde de vrouw. „Ik ben gisteren nacht met de hulp van Williams uit het hotel De Houten Lepel ontsnapt, en je begrijpt dat toen mijn eerste werk was, mij te vermommen! Vind je me niet chic in dit pakje? O zoo! Wat ik van je wil, dat zul je straks wel hooren! Ik ben hier binnengekomen zooals ik altijd binnenkam, en die browning, — wel, ik hoop en verwacht dat die heelemaal geen dienst zal hoeven te doen!"

Borne keek haar een oogenblik onderzoekend aan, en schrok van de uitdrukking van koele vastberadenheid en meedoogenlooze wreedheid, die hij in haar oogen las, die nu den glans hadden van hard staal.

„Maar de verpleegster," mompelde hij.

„Die slaapt naar ik hoop den slaap des rechtvaardigen!" antwoordde Bianca. „Je eigen gemaakt middeltje heeft nog niets van zijn kracht verloren, en ik had er nog een kleinen voorraad van! Die kwam mij nu aanstands goed te pas. En nu zullen wij eens spreken."

„Waarover? En waarom kon je niet wachten tot ik weer heelemaal beter ben?"

„Omdat ik een beetje gehaast ben, mijn waarde! Je moet weten dat mij vreemde dingen ter oore zijn gekomen, die ik opgehelderd wilde zien!"

„Wat voor dingen?"

„Luister maar eens! Herinner je je wat er is voorgevallen in de serre van het huis Kaldrup?"

„Slechts ten deele!"

„Het doet er ook niet veel toe! Het voornaamste daarbij is, dat Williams, dien wij als bediende in het huis van Kaldrup geplaatst wisten te krijgen, argwaan opvatte, toen hij, met Raffles samen, jou naar de sofa moest dragen. Williams heeft uitstekende ooren, prachtig geschikt om aan de deuren te luisteren! Nu, Williams heeft dan ook geluisterd!"

„En — wat vernam hij?"

„Ja, daar ben jij natuurlijk nieuwsgierig naar! Dat kan ik mij best voorstellen! Hij vernam, wat eigenlijk altijd geheim had moeten blijven, dat jij de Moloch waart! En hij vernam uit den mond van Raffles, die een soort van dokterschijnt te zijn, dat die val een heel ander mensch van je zou maken! Je zou braaf worden, en fatsoenlijk en netjes, weet ik al niet wat voor nonsens. Je begrijpt wel dat ik van die mededeeling van Williams erg geschrokken ben!"

„Geschrokken? Waarom?"

„Wat een vraag! Begrijp je dan niet wat het voor mij zou beduiden, als Williams de

waarheid sprak? Zie mij eens goed in de oogen, Sven Borne! Ben je werkelijk nog die je altijd bent? Ben je nog onze aanvoerder? Ben je de man, die mijn geheimen kent, en die ik heb liefgehad?"

Zij was opnieuw op hem toegetreden, had hem bij het hoofd een weinig opgetild, en keek hem diep in de oogen.

Wat zij daar las, scheen haar maar half tevreden te stellen.

Zij kwam langzaam weer overeind, met een vreemden blik in haar oogen, en terwijl haar wenkbrauwen heel even zich fronsten. Zij sprak afgemeten:

„Het is zonderling, ik herken de uitdrukking van je oogen niet! Het is alsof het de oogen van een ander zijn. Van iemand dien ik nooit gekend heb! Zeg mij eens, Sven, heb je mij nog lief?"

Ze had zich weer over hem heen gebogen, en scheen het antwoord van zijn lippen te willen lezen. Dat antwoord was: even duidelijk als afdoende, ofschoon het niet met woorden werd gegeven, want Borne sloeg zijn armen om haar heen en kuste haar.

Zij bleef even liggen aan zijn borst, maakte zich toen zachtjes los, richtte zich weer op, en hernam hoofdschuddend:

„Het is heel vreemd, het lijkt me alsof je kussen ook anders zijn dan vroeger! Wat is er dan toch met je geschied, Sven? Is alle kracht uit je gevaren? Zoo kuste je mij vroeger nooit, zoo lauw en onverschillig!"

Borne zette groote oogen op, en zei verwonderd:

„Noem je dat lauw, meisje! Maar zeg mij dan eens, hoe ik je vroeger wel kuste!"

„Als je je dat zelf niet herinnert, dan behoef ik het je ook niet te zeggen!" hernam de jonge vrouw wrevelig. „Ik blijf er bij dat er iets in je veranderd is, en ik gaf er heel wat voor, als ik wist wat dat zijn kon! Heb je mij heelemaal geen opdrachten te geven?"

„Opdrachten?" herhaalde Borne een beetje onnoozel.

„Word je kindsch, Sven? Ik bedoel natuurlijk opdrachten voor de jongens! Valt er niets te doen? Kun je niet meer nadenken? Heeft die val je zoo aangegrepen, dat je er suf van bent? Je bent toch nog altijd onze Moloch, onze schrandere aanvoerder?"

„Dat hoop ik tenminste," antwoordde Borne, over wiens gelaat zich een flauwe bloos had gespreid. „Maar ik moet je eerlijk bekennen dat mijn hersens er op het oogenblik niet naar staan,

om iets goeds te bedenken. Is er zoo'n haast mee?"

„Dat moet jij zelf het beste weten!" antwoordde de jonge vrouw kortaf.

Zij was op den rand van het ledikant gaan zitten en keek den gewonde strak aan.

Het was alsof zij al haar best deed, tot in het diepste van zijn gedachten le lezen.

Borne sloot een kort oogenblik de oogen, en trok zijn voorhoofd in rimpels. Het ingespennen nadenken veroorzaakte hem blijkbaar een soort van lichamelijk lijden.

Hij maakte een kort gebaar van ongeduld, dat zij zoo goed van hem kende, en zeide toen op gedempten toon:

„Ik zeg je dat ik nu nog geen opdrachten te geven heb. Hoe kan ik iets verzinnen met mijn dooreengesmeten hersens? Gebruik je verstand, Bianca! Alles zal wel weer in orde komen. Ga nu maar heen, want ik heb rust noodig en als ik vannacht goed geslapen heb, zullen wij verder zien."

„Krijg ik een boodschap?" vroeg Bianca hem nog steeds aanziende. „Op de gewone manier?"

„Waar zijn je hersens, meisje? Ze hebben mij de telefoon afgenomen, en er is geen sprake van, dat ik je kan opbellen. Je komt eenvoudig terug, want ik weet dat het huis onbewaakt is. Ze hebben het zeker allemaal stil gehouden voor de politie, ik denk vanwege de Kaldrup's!"

Bianca was langzaam opgestaan, altijd nog met haar oogen in de zijne, en zei:

„Je spreekt van de Kaldrup's, er is mij gezegd dat die meid al een paar maal hier is geweest om je te bezoeken! Ah, dat schijnt je toch te verschrikken! Ja, al wordt het huis niet door de politie bewaakt, mijn jongens houden er toch altijd een oogje op! En ik dacht nog al dat ze niets meer van je wilde weten! Hoe zit dat dus?"

Borne maakte een beweging als om de schouders op te halen en gaf na eenige aarzeling ten antwoord:

„Het is nog precies zooals het vroeger was. Je begrijpt toch zeker wel dat ik er niet veel voor voel zoo'n vetten kluif in den steek te laten, zoolang ik het kan vermijden! Acht millioen krijgt ze mee — vergeet dat niet!"

„Neen, ik vergeet het niet!" hernam de vrouw

langzaam. „Dus je bent nog steeds van plan met haar te trouwen?"

Er kwam geen antwoord.

„Je hebt je anders vreemd genoeg tegen haar gedragen!" ging Bianca schamper voort. „Je hebt je eigen verloofde laten wegvoeren, of tenminste voordeel van die schaking willen trekken! Is dat soms niet zoo? En weet zij het nu of weet zij het niet? Zeg mij de waarheid!"

„Ik weet er niets van," antwoordde Borne knorrig. „En ga nu als je blijft weg, want je verveelt me! Je maakt er misbruik van dat ik mijn vlerken niet bewegen kan! Maak dat je weg komt, en laat me slapen."

Dit scheen de taal te zijn, waaraan Bianca althans gewend was, want haar trekken helderden voor een oogenblik op, en zij zeide, bijna onderworpen:

„Ik zal nu gaan, Sven, maar ik kom terug, spoedig! En als het kan overdag, in een of andere vermomming. Geloof je dat ik dat veilig kan doen?"

„Ik zeg je dat de politie nog niets weet!" zei Borne ongeduldig. „En verdwijnt nu als je blijft, ik heb rust noodig!"

Bianca kwam naar hem toe, boog zich weer over hem heen, kustte zijn lippen, keek hem opnieuw lang en wantrouwend aan, en ging toen naar de deur, hem nog altijd aankijkend.

„Tot ziens, Sven!" zeide zij zacht. „Ik zal aan de jongens zeggen, dat je het goed maakt. Ik kom gauw terug."

Zij ging door de kamer waar de bewustelooze verpleegster zat, nog altijd in dezelfde houding, wierp slechts een vluchtigen blik op de vrouw, waarin spot en minachting lag, en stond het volgende oogenblik op de gang.

Met denzelfden katachtigen tred begon zij de trap weer af te dalen.

En toen het bijna onhoorbare gerucht van haar voetstappen was weggestorven stond de bewustelooze verpleegster op, opende de deur, die niet het minste gerucht maakte, keek even in de gang, en begon toen op haar beurt zonder eenig leven te maken de trap af te dalen, achter Bianca Kirilef aan, waarbij ze haar rokken zoo hoog optilde, dat de plus-four te zien kwam, en de geruite sportkousen....

VIERDE HOOFDSTUK.

BIANCA BERAAMT PLANNEN.

De vrouw verliet het huis juist op dezelfde wijze als zij het was binnengetrepen, klom weer over den muur met behulp van het laddertje, liep de zijstraat ten einde, en begon toen met vlugge stappen voort te loopen.

Niet ver evenwel, want nog geen blok verder stond een auto te wachten, één van die oude, verflooze taxi's, zooals men ze veel ziet in de wereldsteden, die er honderden van verslijten, en waarvan zich aanstonds een donkere gedaante losmaakte, die er tot dien tijd als het ware slechts één geheel mee had gevormd.

Het was een kleine man, met een vossengezicht, en met het gelaat als het ware bezaaid met duidelijke zichtbare overblijfselen van pokken.

Hij had dan ook onder zijn makkers den bijnaam verworven van „Putjes”.

Hij trad haastig op den gewaanden chauffeur toe, en vroeg heftig trekkend aan zijn cigaret:

„Nu? Hoe is het met hem? Krijgen we hem terug?”

„Doe om te beginnen die cigaret weg....! Ben je dol geworden? Ze kunnen je in deze verlaten straat op een mijl afstand zien! En op je vraag kan ik je nog geen goed antwoord geven, omdat ik zelf nog in het onzekere ben! Maar ik heb een gevoel, alsof er iets broeit, alsof er veraad in de lucht zit! Ben je hier op deze plaats gebleven, zooals ik je gezegd had?”

„Natuurlijk! Je had mij immers verboden, je na te gaan, en te kijken, waar je bleef! Als je de waarheid van me wilt weten meidlief, ik vind je voorzorgen nogal gek, want het is natuurlijk allang uitgelekt, door Willams, wie de Moloch geweest is, en het op dit oogenblik nog is.”

Bianca keek hem een oogenblik opmerkzaam aan, bij het zwakke licht van een verre straatlantaarn, en vroeg toen op gedempten toon:

„Weet jij het....?”

„Ja, ik weet het!” antwoordde de bandiet kalm. „En daarom gaf ik me ook zoo weinig moeite, je na te gaan en je te bespieden! De Moloch heette Sven Borne. Bijna alle jongens

weten dat nu al, want zooiets kun je nu eenmaal niet geheim houden.”

„En heb jullie dan wel eens bedacht wat daar de gevolgen van kunnen zijn?” hernam Bianca toornig.

„Neen, poesje, in het denken is Putjes niet sterk,” antwoordde de schelm lakoniek, „zeg jij het dus maar.”

„Dat hij onmogelijk onzen aanvoerder kan blijven! Binnen een halve week zou de politie hem te pakken hebben! En het is juist altijd het scherpste wapen van den Moloch geweest, dat slechts zeven kapiteins, die onze opperste rechtbank uitmaken, wisten wie onze aanvoerder was. Vroeger ging het nog veel strenger in zijn werk, toen wist letterlijk niemand het, en ditmaal hadden wij dien idealen toestand weer bereikt, want ik was de eenige die van zijn identiteit op de hoogte was.”

„De helft wat je daar zegt is Grieksch voor me, liefje, en je moet nooit zooveel vreemde woorden gebruiken, waar ik bij ben. Maar zooveel snap ik wel, jij vindt dat Borne onzen aanvoerder nu niet meer kan blijven! Ik ben van een andere meening. Zoolang de politie hem niet te pakken heeft, moesten we hem maar houden, want zoo'n knappen kop krijgen we nooit terug. Hij kende alle huizen van de deftige lui, hij wist alle trucs, en zooals hij een mooie kraak voorbereidde, dat was om er je hoedje voor af te nemen!”

„Dat kunnen we allemaal aanstonds wel bespreken!” hernam de vrouw ongeduldig, „wij staan hier al veel te lang te praten naar mijn zin. Ik zal sturen, kom jij maar naast mij zitten. Onderweg zal ik je vertellen hoe het gegaan is.”

Reeds zat zij achter het stuurwiel en Putjes wipte met de vlugheid van een kanarie naast haar, zoodat er nu bijna niets te zien was van het kleine kereltje met zijn sluw vossengezicht.

Bianca bracht de taxi op gang, en toen begon zij te vertellen.

Putjes viel haar geen enkele maal in de rede, en zeide pas toen zij voor goed zweeg:

„Als ik je goed begrijp, wantrouw je hem?”

„Wantrouwen is het woord niet. Ik vind alleen dat hij niet meer dezelfde is als vroeger. Hij is totaal veranderd, zachter geworden, met een heel andere uitdrukking in zijn gezicht, en zijn zoenen lijken naar niets! Het is mijn oude Sven niet meer, dat is alles!”

Putjes, die een versche cigaret had opgestoken, hield wel vijf minuten zijn mond, want hij dacht verschrikkelijk hard na, en toen pas zeide hij, maar nu ook met grooten nadruk:

„Dan zou ik jou aanraden, om op te passen! Daar zit iets achter. Dat vertrouw ik niet. Je zei, geloof ik, dat hij op zijn hersens was gevallen en dat toen de dokter een abdis had gevonden?”

„Een abces, stommeling, en het was ook geen dokter, maar het was Raffles!”

„Raffles?” herhaalde Putjes onnoozel. „Wat vertel je me daar nu?”

„Maar ezel, daar ben ik mee begonnen! John Raffles is een uitstekend geneesheer en hijzelf was het, die Sven heeft geopereerd!”

„Wat? Heeft Raffles hem zijn abdis afgenomen?”

„Abces, uil!”

„Val niet over een woord! Dat is immers precies hetzelfde. En dan zeg ik je dat we nog meer moeten oppassen! Als Raffles er aan te pas is gekomen, dan houd je je hart vast! En als die Borne zoo veranderd is, waarom heeft hij dan zoo lief tegen je gedaan? Waarom is hij toen maar niet gaan schreeuwen, en heeft het heele huis op de been gebracht?”

„Ik had een browning!” antwoordde Bianca, die met gefronste wenkbrauwen voor zich uit zat te staren, terwijl zij de auto met een snelle vaart door de bijna verlaten straten in noordelijke richting joeg.

„Dat is in ieder geval een reden! En toch vertrouw ik het zaakje niet. Als ze dat gezwel hebben weggenomen, dan kan hij best beter zijn geworden, zooals Williams zegt.”

Bianca gaf geen antwoord, en dacht blijkbaar na.

Pas na geruimen tijd, toen Putjes alweer over andere dingen zat na te denken, zeide zij kortaf:

„Wij zullen wel zien! In elk geval kan hij ons nu nog geen schade doen, want hij is bedlegerig. Dat zal nog wel een week aanhouden, op zijn minst, en denklijk nog wel heel wat langer.”

„Ja, hersens genezen zoo gauw niet!” merkte Putjes wijsgeerig op. „Daar weet ik van mee te praten! Ik ben als jongen van veertien jaar uit een mast boven op mijn kersepit gevallen, en...

„En dat is zelfs nu nog duidelijk te merken!” voltooide Bianca droogjes den zin. „We zullen rustig afwachten. En in dien tusschentijd onze oogen goed open houden. Heeft hij me bedrogen, schuilt hier iets achter, heeft die operatie werkelijk een ander mensch van hem gemaakt, dan zal hij zich voor ons in acht moeten nemen!”

Putjes keek haar eens van terzijde aan, en zeide langs zijn neus weg:

„Ik kan wel zien dat je niet veel meer om hem geeft!”

Bianca was doodsbleek geworden, en bijna maakte de auto een zeer gevaarlijke slingering, zoo trilden haar handen, toen zij heesch uitriep:

„Niets meer om hem geven? Ik heb hem liever dan ooit! Dat is het juist! Ik geloof dat ik alles in den steek zou willen laten voor hem, maar — dan zou hij mijn ouden Sven Borne moeten zijn! Ik hoor niet tot het soort, dat je kunt „opheffen”, en als hij soms in zijn hoofd mocht krijgen om braaf te worden, dan moet hij zijn gang gaan, maar ik doe niet mee!”

„Het is alsof je een boek leest,” zei Putjes vol bewondering. „Dat is naar mijn hart gesproken! Er zijn er genoeg onder de jongens, die dol op je zijn!”

„Jij immers ook Putjes?” vroeg de vrouw spottend.

„Je weet wel dat ik me in kleine stukjes zou laten hakken voor je, kindlief!” antwoordde Putjes eenvoudig. „Maar ik heb net zooveel kans bij je, als die ouwe kat met drie pooten van mijn kostjuffrouw, want die is nog mooier dan ik! Maar dat belet me toch niet, dat ik een hart heb, en... en nou weet ik niet meer!”

„Het is voor jouw doen ook al heel mooi geweest Putjes,” zeide Bianca, ondanks zichzelf lachende. „Maar ik kan maar van één man tegelijk houden, en tot op dit oogenblik is dat Sven Borne! Maar wee hem, als datgene wat ik vrees en vermoed, waar is! Maar geloof jij zelf aan zulke dingen?”

„Wis en waarachtig,” antwoordde Putjes volijverig. „Ik heb een vriendje gehad, dat tot zijn zestiende jaar op een Zondagsschool ging, en je kon hem de braafheid met lepels van zijn gezicht scheppen. Toen sloeg zijn moeder hem eens op een goeden dag met een pook op zijn test, omdat hij zijn les niet kende, en den volgende dag gapte hij den heelen boomgaard van zijn buurman leeg. Ik zeg je, dat dat allemaal van dien klap kwam. En dat is zoo gebleven tot op dezen dag.”

„Maar misschien geneest hij nog wel,” zeide

Bianca onverschillig, want zij dacht aan andere dingen.

„Neen, dat is zoo goed als onmogelijk!” zeide Putjes hoofdschuddend.

„Waarom?”

„Omdat hij morgen naar den electrischen stoel gaat. Hij heeft een ouden uitdrager vermoord, omdat die hem zijn fortuin niet wou afstaan, zeven en dertig dollar en nog een paar centen. Ja, het was altijd zoo'n rare snuiter. En ik zeg je, hij komt alleen in den stoel vanwege die pook!”

Putjes spon dit wijsgeerig onderwerp voor zichzelf verder uit, en dat nam zooveel tijd in beslag, en eischte zooveel van zijn denkvermogen, dat de wagen nog wel een half uur zeer snel voortreed, voor hij eigenlijk tot de luid uitgesproken slotsom kwam:

„Het was veel beter voor dien jongen geweest, als zijn moeder maar dadelijk wat harder had doorgeslagen!”

Vijf minuten later stond de auto stil.

Men kan wel zeggen dat de stad hier eindigde, en men was hier in de wijk van de tamelijk ver uiteen liggende landhuisjes en villa's, bewoond door goedbetaalde arbeiders, kleinere ambtenaren en ook renteniertjes.

De weg was uitstekend geasphalteerd, aan weerszijden een breed trottoir, en vier rijen nog schrale boompjes.

De landhuisjes leken allemaal op elkander als twee droppels water, en zij hadden allen een voortuintje, zes of zeven meter in het vierkant, van het trottoir gescheiden door een laag, wit geschilderd houten hekje.

Het was hier zoo stil, dat men zich op het platteland kon wanen.

Slechts heel in de verte hoorde men den stap van een eenzamen politieagent.

Alle huizen waren reeds in diepe duisternis gedompeld, het was bijna halfdrie in den nacht.

Terwijl hij van den wagen stapte, vroeg Putjes zacht:

„Wat komen we hier nu eigenlijk doen?”

„Beraadslagen!” antwoordde Bianca kortaf.

„Je hebt dus de jongens gewaarschuwd?”

„Dat spreekt vanzelf.”

„Van wie is dat huis dan?”

„Van Winter! Hij is pas sedert een paar weken lid, maar het is een goeie!”

Putjes keek een beetje minachtend naar het eenvoudige landhuisje, en bromde:

„Ik heb liever een rijken baas! Heeft-ie whisky?”

„Zooveel als je maar hebben wilt!”

„Vooruit, dan maar naar Winter! Waar moet ik den wagen laten?”

„Rijd om het huis heen. Hij heeft een garage. Dat hebben ze hier trouwens bijna allemaal.”

„De buurt van de Fordjes!” zei Putjes met een minachtend ophalen van zijn neus. „Hoe kom je erin?”

„Ik heb een sleutel!”

„Jij lijkt wel een slotenmaker! Jij loopt met je zakken vol sleutels! Maar één mankeer je er toch nog, en dat is de sleutel van mijn kamer!”

Putjes vond zijn grapje zeer geslaagd en lachte er hartelijk om, tot een flinke schop van Bianca, op de juiste plaats toegebracht, hem tot de werkelijkheid en zijn plicht terug riep. Hij schoof zijn lenig frettenlichaam achter het stuurwiel, en bijna zonder eenig gerucht gleed de wagen een zijweg in, toen een achterweg en vervolgens over een soort van erfje tot vlak voor de garage. Hij kon den wagen echter niet stallen, want de deur bleek op slot te zijn.

Hij liet de auto dus waar zij was, liep zoo vlug hij kon terug, maar hij vond Bianca niet meer, die blijkbaar ongeduldig was geworden, en het huis al was binnengegaan.

De voordeur stond echter op een kier, en hij behoefde haar slechts open te duwen.

Hij sloot ze weer achter zich, en stond in een matig verlichte gang.

Boven in het huis hoorde hij eenig gerucht, en hij liep de trap op naar de eerste en eenige verdieping, stiet opnieuw een deur open, en stond nu in een goed verlicht, tamelijk groot vertrek, waar vijf mannen en Bianca bijeen waren.

Zij waren allen rondom een ronde tafel gezeten en de vrouw had zeker reeds een en ander medegedeeld aangaande haar ervaringen van dien nacht, want de gezichten van alle mannen stonden strak en onheilspellend.

Putjes zag aanstonds dat het twee kapiteins en drie luitenanten waren en hij wilde zich alweder bescheiden terugtrekken, toen Bianca tot hem zeide:

„Jij kunt er ook wel blijven, Putjes. Wij zullen nu maar niet al te veel op het rangverschil letten, want er moeten spijkers met koppen geslagen worden, en jij bent de domste niet!”

„Dat zei mijn moeder al tegen me toen ik nog geen week oud was!” zeide Putjes grijns-lachend, en zich naar de tafel begevend.

„Goeden avond, kapiteins — of liever gezegd goeden morgen! Wat is er voor nieuws?”

„Er is nog geen nieuws, dat denken wij hier

te maken!" antwoordde een man, dien hij nog niet gezien had, en die zich een weinig afgezonderd had gehouden.

Dat was de heer des huizes, Winter geheeten, die een paar weken geleden tot de Bende van het Kwade Oog was toegetreden.

Het was een buitengewoon leelijk man, met geweldig groote platvoeten, ongelooflijk sterk ontwikkelde O-beenen, ontzaglijke ooren, die veraf stonden van een mismaakt hoofd, dat er uitzag, alsof het geruimen tijd ergens tusschen bekneeld had gezeten, en zodoende zijn oorspronkelijken vorm had verloren.

Hij had een gele gelaatskleur, als van een leverlijder, wat hij dan ook inderdaad was.

Putjes placht naderhand zelfs te zeggen, dat alleen die kwaal een man als Winter er toe gebracht kon hebben zich bij de bende aan te sluiten.

Een van de kapiteins was een zwaar gebouwde kerel met een breed gezicht en een stierennek, pikzwart borstelig haar, een korten, breeden neus, die een weinig opwipte, en buitengewoon groote, sneeuw witte tanden.

Hij scheen te moeten worden beschouwd als de voorzitter en zijn naam was Bud Daring. Hij had met een knorrig gezicht met een cigarettenkoker zitten spelen, door hem om en om te wentelen op de tafel, maar nu hief hij zijn koolzwarte oogen op, keek langzaam den kring rond, en begon:

„Wat Bianca ons daar gezegd heeft, mannen, dat is een leelijk ding! Net als zij vertrouwt ik het zaakje niet! Zij heeft een fijn gevoel voor zulke veranderingen in een mensch, en ik denk dat ze zich niet vergist! Intusschen geloof ik dat we niets kunnen doen, voor Borne genezen is. Of hij nu onze vijand of onze vriend is, — dat doet er eigenlijk niet veel toe!"

„Geen steek! Hij kan ons alleen maar verraden, zooals we reilen en zeilen!" merkte Putjes droogjes op.

„Dat geloof ik haast niet!" hernam Daring. „Ik denk wel dat hij veranderd of niet veranderd, er de politie het liefst buiten zal houden. Dat is voor alle dingen beter! Als hij met die meid van Kaldrup verloofd is en blijft, dan is het niet alleen voor hen, maar ook voor zijn aanstaande vrouw niet zoo plezierig, als die dingen openbaar worden gemaakt!"

Bianca was op het hooren van deze woorden doodsbleek geworden, en haar stem klonk schel, toen zij uitriep:

„Wacht wat, zij is zijn vrouw nog niet! En ik geloof niet dat ik het zoover laat komen, hoe

dan ook! Ik heb nog een appeltje met haar te schillen, en met haar vader! En als hij mij verstoot, als hij met dat blonde schepsel wil trouwen, laat hij dan maar oppassen, want dan zou ik het wel eens kunnen zijn, die hem bij de politie aangeeft!"

„Een prachtige inval!" riep Putjes uit, „dat is voor ons ook allemaal prettig, want dan zal hij als contra-beleefdheid de heele santekraam verklappen, met naam en toenaam, en zooals jullie daar zitten, kuieren jullie allemaal naar Sing-Sing voor een jaar of tien, twintig! Aardig vooruitzicht." Daring wierp den spreker een duisteren blik toe, en zeide:

„Loop niet te hard van stal, Putjes! Zoover zijn we nog niet! Hij heeft zijn geheugen misschien verloren, en dat staat voor mijzelf zoo goed als vast en dan kan hij ook onmogelijk iets verklappen! Williams wat denk jij daarvan?"

De vraag was gericht tot den man, die als bediende de verradersrol had vervuld in het huis van Kaldrup, en als belooning voor zijn zeer gewichtige inlichtingen tot den rang van luitenant was bevorderd.

Williams haalde even de schouders op, en antwoordde:

„Ik blijf bij wat ik altijd gezegd heb, hij weet geen steek meer van die zes maanden af, hij is geworden wat hij vroeger was, en we zullen niets meer aan hem hebben, dat kun je van mij op een briefje krijgen!"

„Je hoort het, Bianca!" hernam de president. „Hoe verklaar je nu zijn houding van vannacht? Heb je die browning wel altijd in je hand gehad?"

„Neen, op het laatst niet meer!"

„En je zat bij hem op den rand van het bed? Dan had hij je ook best kunnen krijgen en vasthouden en om hulp roepen, als hij gewild had. Hoe verklaar je dat hij dat niet deed?"

Het bleef langen tijd stil in het vertrek, en men hoorde niets anders dan het suizen van het water in het keteltje, dat bestemd was om de whisky aan te lengen, die reeds gereed stond op een kleine tafel, waarnaar Putjes reeds verlangende blikken had geworpen.

Eindelijk zeide Bianca, die haar handen tot vuisten had gebald, en wier oogen een dreigende uitdrukking hadden verkregen:

„Ik weet nog niet wat ik er van denken moet. Ik was dadelijk wantrouwend. Hij deed zoo vreemd. Maar ik stel voor, rustig af te wachten, tot hij beter zal zijn. Ik geloof niet dat hij ons op dit oogenblik iets kan doen. Maar dat zweer ik je, en jullie mogen het allemaal hooren, als hij met die

blonde meid trouwt, dan kan hij nog plezier van me beleven! Ik laat mij niet in een hoek dringen!"

„Laat het maar wel doen, dan trouw ik met je!" riep Putjes opgewekt uit, met een knipoogje, dat zijn mal vossengezicht een zoo grappige uitdrukking gaf, dat allen begonnen te lachen.

Het gesprek nam een keer, men beschouwde de zaak Borne blijkbaar voorloopig als afgedaan. De flesch whisky werd opengetrokken en de bendeleden begonnen te drinken. Een half uur later verlieten Bianca en Putjes het huis van Winter weder, gingen de auto halen en wilden erin stappen, toen Putjes zijn neus ophaalde, rondsnuffelde, en zei:

„Wat is dat voor een lucht? Het stinkt naar creoscoot!"

„De schutting zal pas geteerd zijn," zei de vrouw onverschillig. „Schiets een beetje op, want ik begin slaap te krijgen, en over een kwartier is het dag!"

„Wie zal rijden?"

„Doe jij het nu maar, en breng me naar huis!"

„Niet verder?"

„Geen stap, onbeschaamde vlegel! Haast je wat!"

Zij zelf ging binnenin de taxi zitten en de teleurgestelde aanbieder ging zuchtend achter het stuurwiel zitten, reed het erfje af, zocht den hoofdweg op, en keerde terug naar New-York, met haar duistere geheimen, haar geheimzinnig nachtleven, haar vreeselijke gevaren.

Drie kwartier later ongeveer, toen het reeds dag was, stond de taxi stil voor een logement in de Italiaansche buurt.

Bianca was al uitgestapt en wilde na een korten groet binnengaan, toen zij daarvan werd weerhouden door een korten nijldigen uitroep van Putjes.

„Wat is er?" vroeg zij ongeduldig.

„O, het is maar een kleinigheid. Ruik je de creoscoot nog? Nu, ik ook. En weet je hoe dat komt? Kijk maar eens naar het linkerachterwiel, het is dik besmeerd met teer, je kunt het spoor op den weg waarachtig nog zien, en we zijn keurig nagegaan van het huis van Winter tot hier toe, door iemand dien ik maar niet noemen zal!"

VIJFDE HOOFDSTUK.

ALS DE LIEFDE IN HAAT VERANDERT....

Een oogenblik stond Bianca onbewegelijk, als uit brons gegoten, en staarde het kleine magere mannetje aan, alsof hij een geestverschijning was, die haar den dag van het laatste oordeel had aangekondigd.

En eensklaps kwam zij tot het besef van de werkelijkheid, door zijn grijnzend gelaat, en den wijdgeopenden mond, die zijn weinige, gele tanden toonde.

Een sissende klank kwam over haar lippen, toen zij op dreigenden toon sprak:

„Lach niet, schurk! Is dit om te lachen, begrijp je wat het beteekent?”

„Ik ben niet erg snugger, maar dit begrijp ik toch wel,” antwoordde Putjes droogjes, „ik had het dus niet zoo mis, toen ik achter het huis van Winter zei, dat ik iets verdachts rook.”

„Houd je bek,” beval de vrouw ruw. „Had me dat eerder gezegd! Je rook alleen iets, maar je vond het niemendal verdacht! En ik zal je zeggen, wat het beteekent: dat mijn vijanden op mijn spoor zijn, en weten waar ik woon!”

„En zal dat alles zijn?” vroeg Putjes meesmuilend.

Bianca had veel lust, het kleine mannetje met eigen hand te wurgen, maar zij beheerschte zich uit alle macht, en antwoordde:

„Ik weet heel goed wat je zeggen wilt! Natuurlijk is er meer! Vannacht ben ik bedrogen, en ze hebben mijn auto al moeten volgen, toen wij naar Winter gingen! Het lange wachten hebben zij zich willen besparen en dit eenvoudige middelje te baat genomen! Ze wisten wel, dat zoo vroeg in den morgen het spoor niet zou worden uitgewischt. O, mijn onnoozelheid, mijn ezelachtigheid!”

„Ik zeg niets!” zeide Putjes en hij diepte een sigaret uit zijn zak op.

„Dat is je ook geraden!” hernam Bianca dreigend. „Ik wil mijzelf bespotten, maar ik laat niet toe dat een ander het doet! Zoo, dat was dus de truc! Zij hebben vermoed, dat ik kwam en toen dit op touw gezet! Maar dan is

die verpleegster ook — dan was dat....”

Zij kon den zin niet voltooien, bijna stikkend van zelfvernedering en woede.

Hoe had men haar bij den neus gehad, haar, die er prat op ging, de schranderste vrouw van het Kwade Oog te zijn!

Zij stond een oogenblik na te denken, en poogde zichzelf tot kalmte te dwingen.

Zij begreep maar al te goed, dat er snel gehandeld moest worden.

Wat het doel was van haar vijanden, dat begreep zij nog niet, maar zij wist, dat er gevaar dreigde. En nog iets anders wist zij. De man dien zij had liefgehad, wiens geheimen zij kende, die ook van de hare op de hoogte was, had zooeven een spelletje met haar gespeeld, en er aan medegeholpen, haar een rad voor de oogen te draaien. Wie kon zeggen of er niemand van de tegenpartij het huis van Winter was binnengedrongen, en had afgeluisterd hetgeen wat daar besproken werd?

Wie weet waren zij allen reeds in de handen van de politie!

Maar haar had men laten loopen, zeker in de hoop, dat zij nog wel bij andere adressen zou aangaan en langzamerhand den vijand aldus op het spoor zou brengen van de belangrijkste leden van het misdadigersgenootschap.

Zij lachte hardop, een schrille, schelle lach, die Putjes verschrikt zijn sigaret uit den mond deed nemen, en haar met een schuwen blik aanstaren.

„Dat is dus het spelletje!” mompelde Bianca, terwijl er een boosaardige glans in de anders zoo zachte onschuldige oogen kwam.

„Maar het is nog niet uitgespeeld, en ik heb nog een paar goede troeven in handen! Weet je wat ik nu aanstonds doen ga, Putjes?”

„Jawel. Als de gesmeerde bliksem naar een station rijden, en den eersten, den besten trein nemen naar San Francisco!”

„Vluchten? Dan ken je mij slecht! De partij gewonnen geven? Dat nooit! Ik zet alles op een

laatste kaart, en zij zullen voor mij sidderen, dat verzeke ik je! Ik zal hun laten zien, wie Bianca Kirilef is!"

"Houdt je je plannen geheim?" vroeg Putjes op zijn gewone, leuke manier.

"O neen, je mag het gerust weten! Ik wil eerst nagaan, hoe het met de jongens staat, die bij Winter waren. Zijn ze nog op vrije voeten, dan hebben we ons misschien vergist, en betekent dat geteerde wiel niets, maar zijn ze gevangen, dan moet ik dadelijk aan het werk gaan."

"Wat doe je het eerste?"

"Naar Borne gaan!"

"Is het je in je hoofd geslagen? Daar is natuurlijk de val al kant en klaar voor je opgezet, en ze wachten daar alleen maar tot de muis er binnen wandelt."

"De muis zal wel oppassen!" viel de vrouw hem in de rede. "Die is niet zoo makkelijk te vangen. Bovendien geloof ik niet, dat ze mij zoo spoedig willen pakken! Anders hadden zij dat een paar uren geleden al kunnen doen. Ze laten mij juist vrij rondloopen, in de verwachting, dat ik hen wel op het spoor van de anderen zal brengen!"

"Dat is ook maar, zoolang als het duurt!"

"Het zal wel lang genoeg duren om te doen wat ik me heb voorgenomen!"

"En het is onbescheiden als ik vraag wat dat zal zijn?"

Bianca wierp hem een vreemden blik toe, en antwoordde langzaam:

"Dat is heel onbescheiden, Putjes! Jij bent nog niet genoeg in mijn vertrouwen, om je dat nu mee te deelen! Je zult het wel zien! Ga jij nu maar weg met de auto, die is natuurlijk toch niet meer te gebruiken. Rijdt haar voor mijn part in de Hudson, of doe er mee wat je wilt."

"En dan?"

"Dan kun je naar den duivel loopen!"

En met deze hartelijk gemeende opmerking aan het adres van haren beklagenswaardigen aanbieder, ging Bianca het logement binnen, één van die inrichtingen, die dag en nacht open blijven, en voorzien zijn van twee of drie nooduitgangen, ten behoeve van diegenen onder de gasten, die zich gedwongen zien, onverhoeds te vertrekken, niet wegens brand, maar wegens de politie.

Zij vond den Italiaanschen waard achter de toonbank, knikte den man die haar scheen te kennen, zwijgend toe, en liep onmiddellijk op het telefoontoestel toe.

Zij liet zich het nummer geven van Winter.

Toen wachtte zij.

Zij wachtte met steeds groeiend ongeduld en toenemende vrees. Maar zij kreeg geen antwoord, verbrak de verbinding, en liet zich aansluiten met Sven Borne.

Zij wist dat zij veel op het spel zette, maar haar wraakzucht deed haar al het andere terzijde stellen.

Ditmaal kreeg zij antwoord, en zij sprak met den ouden buttler, die zeker zooeven pas zijn bed had verlaten.

Zij gaf hare stem een vriendelijken klank, en vroeg:

"Ik hoop toch dat de verpleegster weer heelmaal beter is, goede vriend? Zij is een vriendin van mij. Ik heb toevallig gehoord aan het gasthuis, waaraan zij verbonden is, dat zij vannacht zeer ongesteld is geworden"

"Ongesteld?" klonk het antwoord verbaasd. "Neen, juffrouw, dat moet bepaald op een vergissing berusten! Wacht u eens even, ik zeg niet dat de verpleegster niet ziek kan zijn geworden, maar dan zeker niet in dit huis, want zij is er vannacht heelmaal niet geweest!"

"Nu des te beter, dan heeft men mij zeker verkeerd ingelicht!" hernam Bianca, die de grootste moeite had, haar stem nog altijd vriendelijk te doen klinken. "En maakt mijnheer Borne het goed?"

"Voor zoover ik weet ja! Ik ben nog niet naar hem gaan kijken. Gisteren avond voelde hij zich heel wel. Wie kan ik zeggen dat er naar hem gevraagd heeft?"

"O, zeg maar.... een heele goede vriendin!" antwoordde de vrouw met een lief lachje, het toestel aan den haak hangend. Maar als de buttler de duivelachtige uitdrukking op haar gelaat had kunnen zien, dan zou hij ervan geschrokken zijn.

Zij stond een oogenblik peinzend op de toonbank geleund, met de kin in de hand, en de Italiaan vroeg:

"Iets niet in orde, bella mia?"

"O, het doet er niet toe," antwoordde zij onverschillig, "een kleine tegenslag. Zeg mij eens, Pietro, kun jij soms iemand uitsturen met een motorfiets of een wagen?"

"Ver?"

"Naar het noorden, drie kwartier hier vandaan zoowat? Je kent het huis van Winter toch?"

"Wat wou je daar gedaan hebben?"

"Om drie uur waren daar vijf van onze jongens, — kapiteins en luitenants, ik ben bang dat ze geknipt zijn...."

"O, maar dat kan ik gemakkelijker te weten komen!" hernam de Italiaan met een breeden

grijnslach. „Ik heb kennis aan een agent, die me al die dingen dadelijk vertelt; het kost me tien dollar in de maand, maar je kunt op hem vertrouwen. Wacht maar een oogenblik!”

Hij nam zelf de telefoon ter hand, en sprak even in het Italiaansch.

Zijn gezicht had een verschrikte uitdrukking, toen hij den hoorn weer neerlegde.

„Van morgen om drie uur geknipt bij — Winter!” zeide de Italiaan, terwijl hij zich achter het oor krabde.

Bianca stiet een vloek uit, terwijl zij woedend met de vuist op de toonbank sloeg, en vroeg toen heesch:

„Heeft één van hen soms doorgeslagen?”

„Dat wist mijn vriend zelf niet! We moeten maar hopen van niet!”

„Het kan me ook niet schelen!” zeide zij schouderophalend! „Als ik nog maar een vollen dag mijn vrijheid houd, — dan kan ik doen wat ik te doen heb!”

En in zichzelf mompelend voegde zij er aan toe:

„Alweer vijf van onze beste mannen! Zoo dunnen de gelederen, en ik vraag mij af wat er ten slotte van de bende zal overblijven! Geen aanvoerder meer, de knapste kapiteins achter slot en grendel, desorganisatie en verraad! En toch hebben zij mij nog niet! En toch zal ik ons Genootschap er weer bovenop weten te brengen!”

Zij raadpleegde haar horloge, het was zes uur in den morgen.

„Ik ga naar mijn kamer!” zeide zij kortaf.

„Is het sein in orde, als er soms onweer aan den knikker mocht komen?”

„Ben je daar dan bang voor?” vroeg de Italiaan verschrikt.

„En ik heb er alle reden toe! Waarschuw me dadelijk als de klabakken komen, dan ga ik weg langs een achteruitgang. Weet je zeker dat ze die nog niet kennen?”

„Dien kent zelfs mijn vriend, de agent niet,” antwoordde de logementhouder grijnslachend. „Voor de agenten dien vinden, moet er nog heel wat water door de Hudson, en whisky door mijn keel vloeien!”

„Ik ga me verkleeden! Houdt een oogje in het zeil! En ik moet over een half uur een van de auto's hebben. Een snelle, denk er om!”

„Je zult ze hebben, schoone dame!” zeide Pietro met een hoofdsche buiging. „Moet je niet ontbijten?”

„Ik kom straks wel wat aan de toonbank eten!” zeide Bianca, reeds bij de deur staande.

Zij knikte hem nog eens toe, trad naar buiten,

liep door de smalle, duistere gang, en ging een trap op, waarvan alle treden kraakten.

Op de eerste verdieping waren een zestal kleine logeerkamers, sober gemeubeld, en in een daarvan trad zij binnen.

Zij sloot zorgvuldig de deur, en trad een oogenblik voor het eenige venster, bijna ondoorzichtbaar door het vuil dat er op kleefde, en dat uitzicht gaf op een morsige binnenplaats.

Zij ontsloot een muurkast, die vol kleederen hing, trok haar chauffeurslivrei uit, wierp haar pruik op het smalle ledikant, en stond toen een oogenblik in beraad voor den gebarsten spiegel, boven de als mahoniehout geschilderde waschtafel.

„Ja, het moet maar!” zeide zij zuchtend, „er is natuurlijk geen sprake van, dat ze mij daar in mijn gewone gedaante zullen toelaten, en overdag kan ik natuurlijk niet over den muur klimmen en door den tuin gaan.”

Zij was voor de waschtafel gaan zitten, trok een lade open, en nam daaruit een blikken doos, die een groot aantal zaken bleek te bevatten, noodig om zich te kunnen schminken.

En dit onderdeel van haar beroep bleek het „Meisje met de Blauwe Oogen” uitstekend te verstaan, want langzaam maar zeker ontstond onder haar vaardige vingers het masker van een oude, eerwaardige dame, met een gelaat vol vriendelijke rimpeltjes, en een mond die een weinig inviel.

Want Bianca had zich een heel groot offer getroost, bijna het grootste dat een vrouw kan brengen, een offer aan haar vrouwelijke ijdelheid.

Bianca Kirilef was zeer mooi — maar een kundig tandarts had eens moeten herstellen, wat de al te harde vuist van een van haar vrienden lange jaren tevoren had vernield: vijf kostelijke tanden, die hij in een onaangename bui had uitgeslagen.

Dit was altijd een donkere vlek in het leven van Bianca geweest, en zij had het den ruwen kerel ook goed betaald gezet, die thans op haar aanwijzing voor een tijd van twintig jaren in Sing-Sing was opgesloten, maar het verlies van de vijf kostelijke tanden was alleen te herstellen geweest door het aanbrengen van valsche.

En van die vijf valsche tanden ontdeed zij zich thans, en keek meewarig naar de holten, die ontstaan waren, en aan haar gelaat dadelijk een andere uitdrukking gaven.

„Als het niet daarvoor was, dan laat ik me villen als ik ooit zoo iets zou doen,” mompelde zij binnensmonds. „Maar ik zal nog wel tot heel

andere dingen in staat zijn, en dan is dit maar een kleinigheid."

Zij opende een kartonnen doos, zocht in een aantal pruiken, en koos er toen een uit, van zilvergrijs haar, keurig opgemaakt, die zij met de grootste zorgvuldigheid op haar hoofd zette.

Toen kwam het costuum aan de beurt, een vrij ouderwetsche japon van zwarte zijde, die zij begon aan te trekken.

En nu had zij het volste recht, zich bewonderend te bezien in den spiegel, want zij geleek nu waarlijk op een oude, vriendelijke dame, vooral toen zij een van die groote, hoornen brillen op den neus had gezet, waarmede de Amerikaansche dames zich op dit oogenblik mismaken.

Nog een strooien hoedje van een eigenaardig maaksel, een tiental modes terug, en de gedaanteverwisseling was voltrokken.

Zij sloeg zich een cape om van satijn, met een ruche van moiré en die met groote linten kon worden vastgestrikt, haalde met een blauwen stift een paar flauwe strepen over den handrug, die aderen moesten voorstellen, greep een paar zwart garen handschoenen, en toen pas bukte zij zich, trok de onderste lade open van de waschtabel, nam er een sandelhouten doos uit, ontsloot ze, en greep een kleinen, spitsen en zeer scherp geslepen dolk, met een handvat van ivoor, en een stootplaat van fraai bewerkt zilver in den vorm van een slang, die eerst een 8 beschreef, en zich dan zelf in den staart beet.

Zij klemde het gevest in de vuist, en met een woedenden stoot, waarbij zij al haar kracht aanwendde, plantte zij het scherpe wapen verscheidene duimen diep in het hout van de smalle vensterbank.

Ondanks de schminkklaag en de rimpeltjes, had haar gelaat plotseling een vreeselijke uitdrukking gekregen. Zij geleek op de wrekende Medusa, of op een godin van het Noodlot.

Niet zonder inspanning rukte zij den dolk weder uit het hout en verborg hem zoo onder haar kleederen, dat zij het wapen snel en gemakkelijk kon grijpen.

Zij wierp nog een blik in den spiegel, plooid het gelaat tot een beminnelijken glimlach, en ging toen heen, tevreden over haar werk.

Op de gang stond zij een oogenblik stil, en luisterde naar de geruchten die uit de gelagkamer tot haar opklonken.

Zij meende een oogenblik de barsche stemmen van agenten te hooren en haar hart klopte luid van woede en schrik, niet omdat zij voor een arrestatie vreesde, want zij zou gemakkelijk langs den geheimen uitgang kunnen ontsnappen, als

zij dat wilde, maar omdat een arrestatie haar wraakplannen in duigen zou doen vallen.

Maar zij bleek zich vergist te hebben, de stemmen verwijderden zich, de deur naar de straat sloeg dicht, en het werd stil.

Zij ging voorzichtig de trap af, opende de deur van de gelagkamer op een kier, en trad pas binnen, toen zij zag dat die geheel ledig was, met uitzondering van een ouden wegwerker, die in een hoekje stillitjes een kop koffie slurpte, met zijn houweel en zijn spade naast zich, en een paar baliekluiers, die oogenschijnlijk den dag van nietsdoen wilden inzetten met het leegdrinken van ettelijke glazen buitengewoon slechten brandewijn.

Zij trad haastig naar de toonbank en fluisterde den Italiaanschen logementhouder toe:

"Niets bijzonders geweest?"

De man had eenige moeite om haar te herkennen, en stotterde vol bewondering:

"Ben je het waarachtig? Je beste vrienden zouden je niet herkennen. Neen, er is geen vuiltje aan de lucht en je kunt gerust langs de voordeur weggaan."

"Heb je voor de auto gezorgd?"

"Die staat al klaar."

"Wie chauffeert?"

"Buck Tower!"

"Dat is een goeie!" zeide Bianca tevreden. "Misschien zal ik over een paar uren of vanmiddag, of vannacht, wel heel vlug moeten rijden! Wie hoorde ik zoeven praten?"

"Arbeiders, die naar hun werk gingen. Wat ben je van plan?"

"Waarde Pietro, er zijn dingen die je niet kunt vertellen, zelfs niet aan zulke goede vrienden als jij bent. Wacht maar af, het zal wel in de kranten komen, denk ik!"

Zij knikte hem toe en ging naar de deur.

Op eenige meters afstand stond een groote gesloten wagen te wachten, die veranderd kon worden in een open tourmodel.

Achter het stuurwiel zat een nog jonge man in een keurig livrei, en het geheel zag er elegant en deftig uit.

Zij keek door de ruit naar buiten, argwanend, als een konijn dat den omtrek van zijn hol verkent, alvorens zich naar buiten te wagen, en toen zij volstrekt niets verdachts kon bespeuren, opende zij de deur en trad maar buiten.

Zij tastte nog eens naar haar zijden handtasch, en was gerustgesteld, toen zij daar de dikte voelde van haar browning.

Zij sloeg nauwelijks acht op den chauffeur,

maar zeide kortaf, als iemand die gewend is om te bevelen:

„Naar het groote Hoofdkwartier, en vlug wat! Maar wacht nog even, ik val om van den honger!”

Zij keerde op haar schreden terug, liep haastig op de toonbank toe, en stopte zwiijgend wat belegde broodjes in een papieren zak dien de Italiaan haar had toegestoken.

Toen ging zij weer naar buiten, bijna tegelijkertijd met den ouden wegwerker.

De arme stakker mompelde een verontschuldiging, toen zijn smerige kleederen even in aanraking kwamen met het rijke gewaad van de oude dame, en strompelde weg.

Bianca ging op de auto toe, waarvan de chauffeur achter zijn rug om het portier reeds had geopend, stapte in den wagon, en liet zich achter-

over in den gemakkelijken zetel zakken. Van dat oogenblik af was zij geheel en al de vriendelijke waardige oude dame, die zij had voor te stellen.

De auto reed weg, en de oude wegwerker stond het voertuig een oogenblik na te kijken.

Toen hij niets meer kon zien van den fraai gelakten wagon, trad hij een klein sigarenwinkeltje binnen, wierp een vijfcentstuk op de toonbank en ging de telefooncel binnen.

Zijn stem klonk heel anders dan die van een grijsaard, toen hij de volgende weinige woorden in het toestel sprak.

„Ze is bij Pietro gekomen, heeft zich verkleed, en is nu onderweg naar het Hoofdkwartier, Edward. Ze heeft een revolver of een browning in haar tasch.”

GENIET!

NORTH STATE

CIGARETTES

ZESDE HOOFDSTUK.

NAAR SING-SING.

De groengelakte prachtige auto reed in snelle vaart door de Italiaansche wijk met haar morsige straten, vervolgens door Central Park, en door het hartje van New-York naar de Industriewijk die zich uitstrekt aan beide oevers van de breede rivier.

De wagen reed Brooklyn Bridge over, zwenkte de kade op, en hield ten slotte stil voor hetzelfde oude pakhuis, verlaten en vervallen, waar ook eertijds het hoofdkwartier van de Bende van het Kwade Oog gevestigd was.

Bianca Kirilef was bezield met het vaste voornemen, den man te dooden die haar had bedrogen, en haar dus niet meer liefhad, en die haar zeker aan de politie zou overleveren, zoodra hij daar de gelegenheid toe zag en wanneer hij zich tenminste iets herinnerde van zijn leven als Moloch. Maar dat belette niet dat zij honger had en tijdens den rit had zij den heelen zak met broodjes leeggegeten, ondertusschen voortdurend denkend over de beste wijze, als het kon ook de veiligste, om haar plannen ten uitvoer te brengen.

De auto had stilgehouden vlak tegen het smalle trottoir aan en de oude dame behoefde slechts twee of drie stappen te doen om de vervelooze deur te bereiken, die toegang gaf tot het geweldig groote pakhuis.

Onderweg had zij den man die op dat uur in het Hoofdkwartier de wacht hield en die om de vier uur werd afgelost, telefonisch van haar komst in kennis gesteld, en hem last gegeven, dadelijk zooveel van de aanvoerders te ontbieden, als hij telefonisch maar bereiken kon.

Zij vond dus de deur reeds geopend, en was in het pakhuis verdwenen, voor iemand dit goed en wel had kunnen opmerken, want ook de fraaie auto was onmiddellijk doorgereden.

Bianca wisselde de onvermijdelijke wachtwoorden met den man die de deur bewaakte, en zette haastig haren weg voort door een reeks van gangen, duister en vochtig, waar haar snelle voetstappen hol klonken, groote zalen met spinne-

webben in alle hoeken, langs krakende trappen, en door muf riekende kelders, waarbij zij nu en dan een van haar sleutels moest gebruiken, totdat zij tenslotte stond in een goed gemeubeld, groot vertrek, vijf meters onder den grond, en gebouwd in een ouden, voormaligen bierkelder, waar zij een tiental mannen aantrof, die vrijwel stilzweigend bijeen zaten, in een uiterst neerslachtige stemming.

Onder die tien bevond zich ook Putjes, die op de een of andere wijze was te weten gekomen, wat er ging gebeuren, en niet had willen ontbreken bij deze beraadslaging, ofschoon hij eigenlijk niet het recht bezat, daaraan deel te nemen, daar hij nog pas elf maanden en dertien dagen, dus nog geen vol jaar lid van de Bende was.

Onder deze gewichtige omstandigheden zag men dat echter door de vingers, men had waarlijk wel aan andere dingen te denken, dan aan het toepassen van de reglementen volgens de letters van de Wet!

Bianca keek een oogenblik zwijgend rond, liet zich op een stoel neervallen, en begon onmiddellijk.

„Jullie hebben het zeker al gehoord? De jongens zijn vannacht bij Winter geknipt!”

„En dat is zijn werk, daar kun je op rekenen!” zei een van de mannen, een roodharige reus, op woesten toon. „Dat is het werk van Raffles! Je kunt er hem op tien mijlen afstand uit proeven! Zullen we dan nooit van hem verlost raken?”

„Later! Later!” riep Bianca op een toon van ongeduld. „Eerst hebben we andere dingen te doen, die belangrijker zijn. Juister goed naar wat ik jullie zeggen zal!”

En zij begon, snel sprekend, telkens ophoudend om een ruwen vloek te uiten, het verhaal te doen van hetgeen er den vorigen avond en nacht geschied was.

Niemand van al die mannen dacht er ook maar een oogenblik aan, haar in de rede te vallen.

Zij luisterden toe met sombere gezichten en

gefronste wenkbrauwen, de oogen vol haat en wraakzucht.

Toen de vrouw had uitgesproken bleef het eenigen tijd stil. Toen klonk het schrale stemmetje van Putjes:

„Dat ziet er goed uit! En wat moet er nu gebeuren met den man, die onze aanvoerder is geweest, zonder dat wij het ooit geweten hebben, en die ons nu allen in het verderf kan storten?”

„Hij zal den dood sterven!” riep Bianca op woesten toon uit, „en ik zal degene zijn, die over hem zal rechten!”

„Maar, als het nu eens blijkt, dat hij die de Moloch is geweest, alles van dien tijd vergeten heeft?” vroeg de roodharige op weifelenden toon.

„Dat maakt voor mij geen verschil!” kreet Bianca. „Vergeten of niet, hij heeft vannacht komedie gespeeld, natuurlijk op raad van dien vervloekten Raffles; hij heeft mij bedrogen, hij heeft mij niet meer lief, o ik had het dadelijk moeten merken aan de wijze waarop hij mij kuste! — En hij zal sterven!”

„Maar je hebt geen zekerheid!” begon de roodharige man weer. „Het zijn allemaal maar vermoedens, ik wil nog maar niet zoo grif toegeven, dat hij in het komplot is, dat ons weer vijf van onze beste mannen heeft gekost!”

Bianca keek hem minachtend aan, en zeide schouderophalend:

„Het is ook moeilijk, jou iets aan je verstand te brengen, Ham! Jij bent een beetje hardleersch! Begrijp je dan niet, dat Raffles hem gevraagd heeft, bij dat komplot te helpen, en dat er niets van was terechtgekomen, als hij nog de oude was? Geloof je soms dat hij dan geen kans had gezien, dat heele plannetje in duigen te laten vallen? En die zoogenaamde verpleegster dan? Hij moet toch ook geweten en goedgevonden hebben, dat zijn eigen verpleegster vannacht werd weggezonden, en een ander haar plaats innam?”

Het bleef een oogenblik stil, en allen schenen na te denken over de woorden, die de vrouw zooveel gesproken had.

Toen sprak Ham langzaam, zonder zijn stem in het minst te verheffen, als gold het de eenvoudigste zaak van de wereld:

„Dan moet hij eraan gelooven! Dan mag hij niet langer blijven leven, hij zou ons een voor een naar den electrischen stoel laten sturen, ik heb nooit aan wonderen geloofd, maar nu geloof ik er aan! Ik kan nog niet begrijpen dat hij dezelfde man is, die ons zulke mooie zaakjes aan de hand heeft gedaan! En nu zitten wij weer zonder Moloch ook!”

„Ja, dat is het ergste!” spotte Putjes. „Kunnen

jullie er mij niet voor gebruiken? Dan trouw ik met Bianca, en samen....”

Bianca Kirilef wierp hem zulk een verschrikkelijken blik toe, dat het kleine mannetje plotseling ophield met spreken, alsof zijn woorden met een mes waren afgesneden.

Hij schuurde zich verlegen met zijn rug tegen de stoelleuning, en mompelde ontdaan:

„Het was maar een grapje, ik bedoelde er niets kwaads mee, Bianca! Je kijkt mij aan, alsof je mij met huid en haar wil verslinden!”

„Dit is niet het oogenblik voor grapjes, Putjes!” zeide Bianca ijskoud. „Het is het oogenblik om te handelen, en niet om dwaasheden te zeggen! Natuurlijk moet er een nieuwe Moloch komen, maar niet voordat wij den ouden uit den weg hebben geruimd. Hij is gevaarlijk, hij heeft mij verraden, nu hij genezen is zal hij willen trouwen met dat blonde bloedeloze schepsel. Hij kan ons allen ten verderve brengen, en hij moet sterven!”

„En wil jij dat zelf opknappen?” vroeg Ham zonder haar aan te zien.

„Dat wil ik!” riep Bianca op woesten toon. „Vannacht nog!”

„Zonder hem te hooren?”

„Maak je maar niet ongerust, wat trek je zijn partij?” riep de vrouw toornig uit. „Ik zal hem nu gaan bezoeken, in deze vermomming, als een oude dame, een oude vriendin die veel belang in hem stelt, en ik zal hem zijn geheim wel weten te ontlokken!”

„En als hij bekent? Ben je dan voornemens om nu al....?” waagde Putjes schuchter op te merken.

„Zoo dwaas zal ik niet zijn, ezel, al zal het mij genoeg moeite kosten, mijn dolk achterwege te houden!” antwoordde zij, met krampachtig gebalde vuisten op de tafel slaande. „Denk je dat ik midden op den dag zoo iets ga ondernemen, terwijl er nu zeker weer bewakers in de buurt zijn?”

„En denk je die vannacht niet te vinden?” vroeg Ham, haar onderzoekend aanziende.

„Dat kan me niet schelen!” antwoordde zij kortaf. „Als ze er zijn, dan zal ik ze weten onschadelijk te maken!”

„Maar veronderstel dat er detectives in huis zijn?”

„Hoe zou dat kunnen?” hernam zij stampvoetend, verbleekend van wraakzucht en woede bij de gedachte dat haar plan kans zou kunnen loopen te mislukken. „Niemand weet toch iets af van mijn voornemens?”

„Maar intusschen zijn wij vanmorgen toch maar gevolgd, of ze weten althans waar je ver-

blijf houdt!" merkte Putjes op. „Denk aan het geteerde wiel!"

Bianca haalde minachtend de schouders op en sprak:

„Laten zij het weten! Ik bekommer er mij niet om, want ik ben toch niet voornemens, naar den Italiaan terug te keeren! Als het noodig is zal ik wel naar een van de vrienden gaan, om mij daar vandaag schuil te houden en mannenkleeren aan te trekken, want die zijn gemakkelijker voor hetgeen ik te doen heb!"

„Mij dunkt dat wij maar in de buurt moesten blijven!" zeide Ham rustig. „Dat loopt nooit goed af, als je het alleen denkt te doen! Wat Putjes daar zegt van die achtervolging, dat ruikt naar verraad! Wie kan zeggen of niemand je hierheen gevolgd is? Weet je zeker dat niemand afgeluisterd heeft wat je hier besproken hebt met ons?"

De vrouw slaakte een kreet van dolle woede, vloog op, en was, sneller dan de gedachte, met een paar sprongen bij de deur, die zij open rukte.

Zij staarde in den duisteren voorkelder, en luisterde scherp toe, terwijl de bandieten daarbinnen half van hun stoel waren opgerezen, met de handen aan hun revolvers, zeer verschrikt door de woorden van Ham, en gereed om onmiddellijk handelend op te treden.

Vele seconden lang stonden allen in luisterende houding, maar het bleef doodstil, en er viel ook volstrekt niets verdachts te bespeuren.

Men kon alleen den laatsten deurwachter zien, die zich verveelde, en met de handen op den rug heen en weer kuierde.

Hij bleef nu verwonderd stilstaan bij het zien van de geopende deur, en het lichtvak, waartegen zich de gedaante van Bianca afteekende, en riep haar uit de verte toe:

„Wat is er aan het handje, Bianca? Is de vergadering al opgeheven?"

„Niets bijzonders gezien, Ted?" riep zij terug. „Alles in orde?"

„Wat een vraag! Dacht je dat ik hier dan zoo kalm heen en weer liep? Waar ben je bang voor?"

„Neen, het is niets!" antwoordde zij met een zenuwachtig lachje en sloot de deur weder.

Zij keerde langzaam naar de tafel terug, en begon toen weder, terwijl zij speelde met den dolk, dien zij in een onwillekeurig gebaar te voorschijn getrokken had:

„Ze zijn dus mijn spoor bijster! Ik heb ook te goed uitgekeken, voor ik in de auto stapte, en Tower heeft ook goede oogen in het hoofd, reken daar maar op! En wie zou hier kunnen binnendringen zonder dat we het merkten?"

Allemaal gekheid! Ik blijf dus bij mijn plan, ik ga hem vanmiddag bezoeken, en van den uitslag van dat bezoek zal het afhangen, of Sven Borne morgen de zon weer zal zien opgaan!"

En met een vastberaden beweging stak zij den dolk weer weg, en vervolgde:

„Wij hebben elkander nu niets meer te zeggen! Voor alle zekerheid kunnen vier of vijf van jullie vannacht om half twee bij het huis van Borne komen, om mij, als het noodig is, bij te staan. Ik zal uit een der zijramen dat jullie wel kent, een sein geven, als ik jullie noodig heb. Ik heb den sleutel van de achterdeur nog altijd, en die zal ik op een kier laten staan. Maar ik geloof niet dat jullie je druk hoeft te maken, want hij kan onmogelijk verwachten, dat ik vannacht al weer zal terugkomen en als er soms weer een verpleegster mocht zijn, die er geen is, dan zal zij daar spijt van hebben! Dat kan ik je verzekeren! Jullie weten dat ik niet van halve maatregelen houd! Dus vannacht om half twee bij het huis, en niets doen voor ik jullie het sein geef, drie maal snel achter elkaar mijn zaklantaarn aan en uit knippen. Dan komen jullie allemaal door de achterdeur binnen, want dat is het bewijs, dat er te veel bewakers zijn, en dat ik het niet alleen af kan!"

„Valt er te gappen?" vroeg Putjes langs zijn neus weg.

„Haal voor mijn part het heele huis leeg!" antwoordde Bianca schouderophalend. „En nu maak ik dat ik wegkom, en ik zou jullie ook aanraden je niet al te veel te vertoonen, want de politie is waakzaam!"

Met de grootste voorzichtigheid verlieten de bandieten allen het pakhuis weder, niet tegelijk, maar een voor een, en langs verschillende uitgangen.

Ham was de laatste, die in het gebouw achterbleef.

Hij keek zorgvuldig rond, of niemand hem bespiedde, liep een paar honderd meters ver, wenkte daar een auto, die hem scheen te wachten, en vlug kwam aanrijden, en zonder dat hij iets tot den chauffeur zeide, stapte hij in den wagen, trok het portier achter zich dicht, haalde de gordijntjes op, en — zette de pruik van vuurrood haar af, terwijl hij zich over het voorhoofd wreef met zijn zakdoek, die dadelijk een donkerbruine kleur aannam.

„Dat was een warm werkje, en ik heb het benauwd genoeg gehad onder die beroerde pruik!" zeide hij, met een tevreden grijnslach. „Ik geloof dat mylord mij wel een pluimpje zal geven! Ik zal hem heel wat te vertellen hebben!"

Ham, de man in de auto, was Henderson, de brave reus, en de chauffeur die hem met de grootst mogelijke snelheid naar Raffles voerde, was Charles Brand, die het spoor van Bianca op zulk een schrandere en toch eenvoudige wijze had weten te hervinden.

Het was drie uur in den middag, toen er voor het huis van Sven Borne een smaakvolle, elektrische coupé stilstond, waaruit een vriendelijke oude dame stapte, die wat moeilijk scheen te loopen, en op een stok met ivoren greep steunde.

Geholpen door den chauffeur stak zij het trottoir over en beklom de stoep. Het huis van Borne was er een, waarvan de groote voordeur den geheelen dag openstond, en zij kon dus dadelijk plaatsnemen in de lift, die haar naar de verdieping bracht, waar Borne zijn kamer had.

De verpleegster, een nog heel jong meisje, deed haar de deur open, en Bianca zag met den eersten blik, dat dit werkelijk een vrouw was, en in ieder geval heel iemand anders dan de zuster, die zij had meenen te bedwelen, den nacht tevoren.

Zij had den geheelen dag gebruikt om zich op haar rol voor te bereiden, en gaf met een vriendelijk stemmetje den naam op van een oude tante van haren voormaligen minnaar, die zij een paar malen gezien had, en op wie zij wel een weinig geleeke, met haar witte pruik, ofschoon de schittering van haar oogen haar misschien wel zou kunnen verraden.

Het verpleegstertje glimlachte, liet haar zonder eenig bezwaar binnen, en bracht haar door de voorkamer, naar het ziekenvertrek.

Met een enkele oogopslag bemerkte Bianca Kirilef dat Sven Borne snel in beterschap toenam, en dat het niet lang zou duren, of hij zou geheel genezen zijn.

De kleur begon op zijn wangen terug te komen, en zijn oogen stonden helder.

Maar nog iets anders zag de misdadigster.

Zij zag dat de uitdrukking in die oogen heel anders was dan in den tijd, toen zij hem gekend en bemind had, en ook zijn gelaat vertoonde niets meer van die eigenaardige, vreemde gespannenheid, die er al die maanden het kenmerk van was geweest.

Vruchteloos zocht zij naar den ironischen, spottenden trek om den mond, die zoo vaak zijn tanden, schitterend wit en gaaf, ontblootten.

Ja, het was wel zeker een andere Borne, die daar, in de kussens geleund half overeind zat, haar met een vroolijk lachje begroette, haar de hand reikte, en haar toeriep:

„Wel, dat is aardig van u, tante Aurelia! Ik verwachtte u eigenlijk allang, u heeft mij in den laatsten tijd wel erg veronachtzaamd! U is veranderd ook hoor!”

„In mijn nadeel, beste jongen?” vroeg Bianca, die langzaam en voorzichtig was gaan zitten op een stoel naast het bed, die het verpleegstertje voor haar had aangeschoven.

„Integendeel! Heel erg in uw voordeel, tantetje lief!” antwoordde Borne vroolijk. „Uw oogen staan zoo helder als van een jong meisje! Hindert het licht u soms? Ik heb het gordijn zoo hoog mogelijk laten optrekken, maar als u er last van heeft...”

„Wel een klein beetje!” antwoordde de gewaande tante, die gretig dit voorwendsel aangreep, om te beletten dat een al te heldere verlichting van haar gelaat haar zou kunnen verraden.

Zonder iets te zeggen liet de verpleegster het rolgordijn bijna geheel neer, en nu heerschte er een aangename, halve schemering in het vertrek. Toen verliet het jonge meisje de kamer, en trok zachtjes de deur achter zich dicht.

„Ja, dat is prettig voor mijn oude oogen!” zeide Bianca met een zucht van welbehagen.

„Want al glinsteren ze, dat is helaas niet natuurlijk! Ze gaan erg achteruit, en de dokter heeft mij atropine voorgeschreven.”

En nu ging het gesprek op een kwijnend toontje over allerlei onbenulligheden, familie-zaken, die de bedriegster natuurlijk alle zeer goed kende, en ofschoon zij haar rol uitmuntend speelde, zij popelde van ongeduld om tot de hoofdzaak te komen, de zaak die haar hier had gebracht.

En eindelijk kon zij de vraag stellen, zonder dat het al te zeer zou opvallen, van welker beantwoording het lot van dien man zou afhangen.

„En beste jongen, vertel me nu eens, wat zijn je plannen voor de toekomst? Een vriendin moest mij van je ziekte op de hoogte brengen, anders had ik het nog niet geweten! Zul je nu niet gauw gaan trouwen?”

„Over een maand tante,” antwoordde Borne opgewekt. „Wij willen het nu niet langer uitstellen, Sigrid en ik!”

Ofschoon de vrouw den slag had moeten verwachten, hij kwam toch nog zoo hevig en onverwacht aan, dat zij zich nauwelijks kon beheerschen, en zij een krampachtige beweging maakte, die haar geheele lichaam deed schokken.

Zij voelde zich verbleeken onder de schminklaag, maar gelukkig scheen Borne niets te merken, zoozeer werd zijn geest blijkbaar bezig-

gehouden door het zalig vooruitzicht, te worden vereenigd met de vrouw die hij liefhad.

Een kort oogenblik kreeg zij de aanvechting, bijna onweerstaanbaar, zich op den jongen man te werpen, en hem met eigen hand te worgen, want zij was zoo verstandig geweest, haar inborst kennende, den vlijmscherpen dolk achter te laten in de woning van de vriendin, bij wie zij thans een toevlucht had gezocht.

Het was immers duidelijk, dat zij het huis onmogelijk weer zou kunnen verlaten, na het plegen van de daad.

Borne zou om hulp roepen, misschien nog voor zij hem had kunnen treffen, en alles zou verloren zijn....

Zij wist haar zelfbeheersching met een uiterste krachtsinspanning te herwinnen, en haar stem trilde maar even, toen zij zoetsappig zeide:

„Dus het staat nu vast?”

„Volkomen vast, tantelief! Ik kan u niet alles vertellen, want ik vrees dat u het maar half zou begrijpen, maar ik ben maandenlang in een ellendigen toestand geweest, en dat zonder dat ik het zelf goed wist! Daar was al een verkoeling ontstaan tusschen Sigrid en mij, erger nog, zij stond op het punt, haar liefde te geven aan een anderen man, die het ongetwijfeld meer waard was dan ik, maar alles is nog bijtijds ten goede gekeerd, wij hebben elkander hervonden, en de huwelijksdag is vastgesteld op vandaag over een maand! En ik reken op u tante, dat u er bij aanwezig zult zijn!”

„Daar kun je stellig op rekenen, mijn jongen!” antwoordde Bianca, zich zelve nauwelijks meester.

Spoedig daarop nam zij afscheid, want zij was niet in staat, zich nog veel langer te beheerschen, en zij voelde dat zij binnen enkele oogenblikken zou gaan gillen als een wild dier, haar nagels in het gelaat slaan van den man, dien zij zoo vurig had liefgehad, en die haar nu verwierp zooals men een paar oude handschoenen wegwerpt, ja, die zich haar bestaan zelfs niet meer scheen te herinneren!

Zij liet hem zelfs niet eens meer spreken over dat halve jaar, toen hij de Moloch was geweest, want waartoe zou dat dienen? Het feit van zijn aanstaand huwelijk verklaarde immers alles! Hij was weder de oude Borne, en als hij zich de voorvallen uit dien tijd van zes maanden ging herinneren dan was zij verloren!

Zij wankelde de wachtende coupé binnen, en viel neer op de zachte kussens, ten prooi aan een aanval van razernij, die haar trekken op een verschrikkelijke wijze misvormde. De chauffeur scheen reeds te weten, waarheen hij haar moest

brengen, en een uur later zat zij weder in het kleine, met bonte lappen, goedkoope beeldjes, en nagmaakte Indische en Chineesche wapens versierde vertrek van haar vriendin, een koriste aan een der groote Variété Theaters.

Deze schoone had getracht, een gesprek met haar aan te knopen, maar Bianca had haar met zulk een woest gebaar de deur gewezen, dat zij verschrinkt het hazenpad had gekozen.

De uren verliepen.

Tegen zeven uur pas legde Bianca haar vermomming als oude dame af, want al dien tijd had zij bijna onbewegelijk voor de vierkante tafel gezeten, bedekt met allerlei rommel, verleppe ruikers, tijdschriften, potjes en doosjes met toiletmiddelen, steunend met de kin in de handen, en strak voor zich uitstarend, alleen maar denkend aan dat, wat er over een maand zou geschieden, en luisterend naar de inblazingen van den engel der Wraake die al die uren naast haar had gestaan.

Zij rees nu langzaam op, ontdeed zich voor den spiegel van de schminklaag, die haar onkenbaar had gemaakt, wierp de witte pruik in een hoek, kamde het prachtige blonde haar, bond het toen bijeen in een kleinen wrong, en zette zich een pruik op, die het blonde haar volkomen aan het oog onttrok, en haar het uiterlijk gaf van een knappen jongen man.

Want reeds vroeger had zij zich bij deze vriendin verkleed, en zij vond dan ook in een muurkast het heerenkostuum, dat haar zoo uitstekend paste.

Zij kleepte zich zorgvuldig aan, verliet het huis, liep een paar blokken verder een Italiaansch restaurant binnen en dineerde daar geheel alleen.

Zij verkeerde in een toestand van overspanning, die het haar onmogelijk maakte, iemands gezelschap te dulden.

Na het diner liep zij een variété binnen, zag daar een paar nummers, ging het gebouw weer uit, bezocht een bioscoop, en toen zij ook deze een uur later weer verliet, wist zij ternauwernood wat zij gezien had, zoozeer was haar geest vervuld van haar wraakgedachten.

Het was toen elf uur.

Zij keerde weer naar de woning van haar vriendin terug, waarvan zij een sleutel bezat, betrad het kleine vertrek waar zij zou kunnen slapen en nam uit de lade van de waschtafel den scherp geslepen dolk en de sleutels van Borne's huis, die zij noodig zou hebben.

Zonder iets te zeggen, verliet zij de woning weder, riep, op straat gekomen, een taxi aan,

en liet zich tot op een honderdtal meters van het huis brengen, van den man, dien zij wilde dooden.

Zij liep haastig voort, bereikte den tuinmuur, klauterde er weder overheen, en liep, als iemand die den weg uitstekend kent, naar de achterzijde van het huis.

Zij ontsloot de achterdeur met den koperen sleutel, dien de Moloch haar omstreeks een half jaar geleden gegeven had, en klom zonder eenig leven te maken, lenig als een kat en even geruischloos, de diensttrap op, stak het portaal over en stond voor dezelfde deur van de zijkamer, die zij den nacht tevoren betreden had om er de verpleegster te bedwelmen.

Zij keek door het sleutelgat, en zag in de flauw verlichte kamer de verpleegster rustig slapen op den gemakkelijken ligstoel, en ditmaal was het hetzelfde jonge meisje, dat zij dien zelfden dag reeds gezien had.

Zij trad echter het vertrek niet binnen, maar sloop eenige schreden verder, en draaide toen heel voorzichtig de kruk om van de deur van Borne's slaapkamer.

Een wilde vreugde deed haar hart sneller kloppen, toen zij bemerkte dat de deur niet op slot was.

Hij scheen zich dus wel heel veilig te gevoelen!

Zij trad het vertrek binnen, dat alleen maar door een nachtlamp verlicht was, en sloop als een tijger op het bed toe, terwijl zij onder het loopen den dolk uit haar zak nam.

Zij klemde het heft stevig in haar vuist, overtuigde zich even hoe Borne lag, die daar op zijn rug lag te sluimeren, zich van geen gevaar bewust, rukte met een snelle beweging met de linkerhand het dek terug, en stootte tegelijkertijd toe, met alle kracht, waarover zij beschikte.

Maar een zachte kreet van onderdrukte woede ontsnapte haar....

Zij gevoelde hoe de punt van het wapen afbrak, en hoe het lemmet schampte op iets hards, dat weerstand bood....

Tegelijkertijd voelde zij haar polsen als in een ijzeren greep omklemmen, de man in het bed, gekleed in een pantalon en met zijn schoenen aan, kwam overeind, het werd eensklaps helder licht in de kamer, en toen zeide de gewaande zieke rustig:

„Dit zal wel je laatste aanslag zijn geweest, Bianca Kirilef! De truc met den stalen maliënkolder is niet bepaald nieuw, maar heeft toch nog altijd succes, naar ik tot mijn genoegen zie! Je dacht hier Sven Borne te vinden, en je vindt John Raffles!”

Bianca slaakte een dierlijk gebrul van woede, en trachtte vruchteloos zich los te rukken.

„Kom maar binnen, heeren!” vervolgde de heldere stem van Raffles. „U ziet dat mijn prognose juist was! En mijn helpers lichten mij altijd goed in!”

Vijf krachtige agenten van politie, aangevoerd door een inspecteur, kwamen om Bianca heenstaan, en het volgende oogenblik was zij geboeid.

Zij trachtte Raffles in het gelaat te spuwen, bijna waanzinnig van woede en vernedering, en men voerde haar weg, terwijl zij de liederlijkste vloeken uitbraakte....

Tien minuten later waren haar vijf helpers geknipt, die binnenshuis waren gelokt door het sein met de lantaarn uit een der zijramen gegeven.

En nog geen veertien dagen daarna werden Bianca Kirilef en hare medeplichtigen veroordeeld tot gevangenisstraffen van tien tot twintig jaren.

1
CENT

Miss Blanche
VIRGINIA

